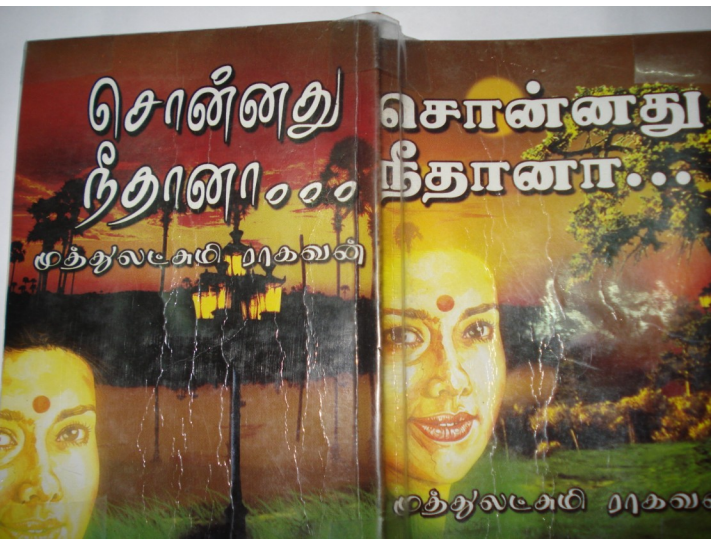

சொன்னது

நீதானா...

1

குற்றால மலைச்சாரலை ஒட்டி அமைந்திருந்த அந்த ஊர்
என்றுப் பெரிய கிராமமாக அமைந்திருந்தது. பூஞ்சோலை
என்ற அந்த ஊரின் பெயருக்கு ஏற்றபடி எங்கு பார்த்தாலும்
இயற்கையின் வனப்பு பூத்துக் குலுங்கியது. குற்றால
மலையை ஒட்டிய கிராமம் என்பதால் அழகிய ஆறு ஒன்று
அவர்களது கிராமத்தை ஒட்டி ஓடியது. ஆற்றுப் பாசனத்தில்
செழித்த வயல்களையுடைய ஊர் என்பது முதல்
பார்வையிலேயே தெரிந்தது. மலைகள் அடர்ந்த குற்றாலப்
பகுதியில்... அந்தக் கிராமத்தை ஒட்டி சிறு குன்று ஒன்று
இருந்தது. அந்தக் குன்றிலும் சிறிய அருவி ஒன்று கொட்டி
பெரிய ஓடை நீராக ஊரின் மறுபக்கம் ஓடியது. இரண்டு

[illegible][illegible]

தமிழகத்தில் ஏராளமான கிராம இந்துக்கள் போல பெரிய ஊர்ப்பட்டினங்களிலிருந்தும் இந்த ஆறுக்கு அருகே அமைக்கப்பட்டிருக்கின்ற முக்கிய அமைப்புகள் இருக்கின்றன. ஊரின் கனரகப் பகுதியில் பெரிய நகரம் அமைந்துள்ளது. அதில் வசிக்கும்படியும் அம்ம நகரங்களிலிருந்து மேற்கூறுகள் போட்டியுள்ளன. கனரகத்தின் எல்லாம் மத்தியில் அமைக்கப்பட்ட அமைப்புகள். அதில் வசிக்கும்படியும் அருகிலிருந்து எருதுக்கு மத்தியத்தில்... அழகுறில் வசிக்கும்படியும் மேலே இருக்கிறதானவர்களின் பெயர்கள்... மற்றும் பூதக்கொள்கை விவரங்கள் கூடப் பன்னாட்டில் ஒப்பிட்டுப் பூதக்கொள்கை

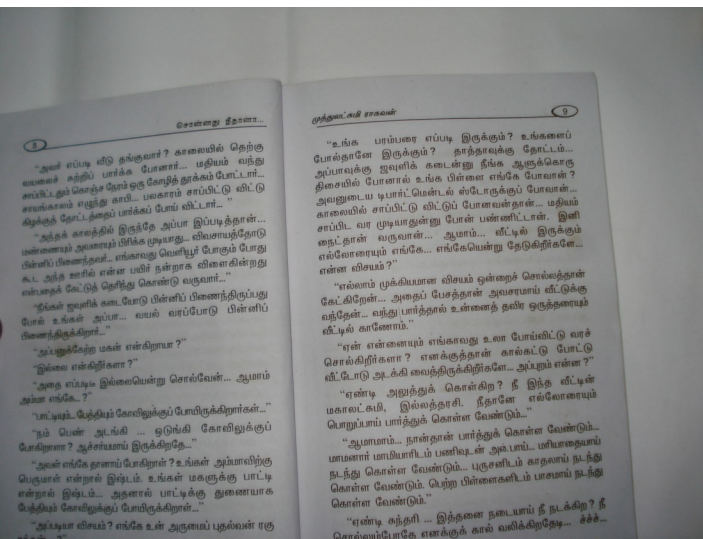
[illegible]

அந்த மரபியூத்தோட்டத்தின் நடுவே... மேலே அகன்ற நிலம் குடையுடன்... இருபக்கமும் தாங்கு சாம்பிகளுடன்... அமைக்கப் பட்ட ஊஞ்சல் போன்ற... தொங்கும் சோபா.

இவ்வளவு அழகினையும் தன்னுள்ளே கொண்ட அந்த வீட்டின் சொந்தக்காரரான சோமசுந்தரம்... தன் தம்பத்தின் கந்தரம்பாளுடன்... வீட்டுக் கதைகளைப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

“அப்பா எங்கே... சுந்தரி”

dsc00163.jpg (3072x2304x24b jpeg)

"அவ் எப்படி விடு தங்குவான்? காவலரில் தெற்கு வலகை சுற்றிப் பார்க்க போனான்... மதியம் வந்து எப்போதும் சொந்த நேரம் ஒரு மோழிக்குக்கம் போட்டான்... காவல்காவல் எழுத்து வாசி... பலகாரம் சாப்பிட்டு விட்டு கிழக்குத் தோட்டத்தைப் பார்க்கப் போய் விட்டான்..."

"அந்தக் காவலரில் இருக்கே அப்பா இப்படித்தான்... மண்ணையும் துணியும் பிளிக் முடியுது... விவசாயத்தோடு பிளிக் பிளிக் தான்... எங்காவது வெளியுப் போகும் போது கூட அந்தக் காவலர் என்ன பவிர் நன்றாக விவசாயின்று எங்காவது வேட்டுத் தெரிந்து சொன்னு வருவான்..."

"நீங்கள் துணியில் கை போடு பின்னிப் பிணைத்திருப்பது போல் உங்கல் அப்பா... வயல் வாப்போடு பின்னிப் பிணைத்திருக்கிறார்..."

"அப்பாவுக்கு மகன் எங்கிறான்?"

"இல்லை எங்கிறானா?"

"அதை எப்படி இல்லைபென்று சொல்வான்... ஆனால் அன்ன எங்கே?"

"பாட்டிக்குத் தெரியும் வேலிலுக்குப் போயிருக்கிறார்கள்..."

"நம் பெண் அடங்கி ... ஏடுங்கி கோலிலுக்குப் போகிறாள்? ஆச்சரியம் இருக்கிறதே..."

"அவள் எங்கே தான் போகிறாள்? உங்கன் அங்கலிந்து பெருமான் என்றால் இங்கும்... உங்கன் மகளுக்கு பாட்டி என்றால் இங்கும்... அதுனால் பாட்டிக்கு துணையாக தெரியும் வேலிலுக்குப் போயிருக்கிறாள்..."

"அப்பாவுக்கு விவசாயம்? எங்கே உன் அருளையப் பூதல்வன் எழு...

"உங்கல் பாய்ப்பை எப்படி இருக்கும்? உங்கலைப் போல்தானே இருக்கும்? தாத்தாவாக்குத் தோட்டம்... அப்பாவாக்குத் துணியாக கடைத்து நீங்க ஆளுக்கொரு திணைவில் போனால் உங்கல் பின்னை எங்கே போவான்? அவனுடைய புபாட்டென்பதில் எட்டோருக்குப் போவான்... காவலரில் சாப்பிட்டு விட்டுப் போனவன்தான்... மதியம் காவலரில் சாப்பிட்டு விட்டுப் போனவன்தான்... மதியம் சாப்பிட்டு வா முடியுது என்று போன் பண்ணிட்டால் இனி சாத்தான் வருவான்... ஆனால்... விட்டால் இருக்கும் சாத்தான் வருவான்... எங்கேபென்று தெடுக்கிறீர்களே... என்ன விவசாயம்?"

"எல்லாம் முக்கியமான விவசாயம் ஒன்றைச் சொல்வதான் கேட்கிறேன்... அதைப் பேசுதான் அவளாய் விட்டுக்கு வந்தேன்... விட்டுப் பாத்தான் உன்னத தனி ஒருத்தனையும் விட்டால் காவலன்..."

"என் என்னையும் எங்காவது உலா போய்விட்டு வரக் சொல்கிறீர்களா? எனக்குத்தான் கால்குட்டு போட்டு விட்டோடு அடக்கி வைத்திருக்கிறீர்களே... அப்பா என்ன?"

"என்பது அலுத்துக் கொள்கிற? நீ இந்த விட்டின் மகாவட்டியில் இல்லாததாசி நீதானே எல்லோரையும் பொறுப்பாய் பார்க்குக் கொள்ள வேண்டும்..."

"ஆமாமாம்... தான்தான் பார்க்குக் கொள்ள வேண்டும்... மகாவாசாய்மாமாயி... பன்னி... அடங்கி... மகாவாதவன் நடந்து கொள்ள வேண்டும்... பருசனிடம் காதலம் நடந்து கொள்ள வேண்டும்... தெற்றி பிண்ணனியிடம் பாசலம் நடந்து கொள்ள வேண்டும்..."

"என்பது சுத்தரி... இத்தனை நல்லாய் நீ நடக்கிற? நீ சொல்லப்போகே... எனக்குக் கால் வலிக்கிறதே... சந்த...

10

"கிண்டலா?"

"தான்தானே கிண்டல் பண்ணுகிறேன்...?"

"கிண்டல் பண்ணியது போதும் விசயத்துக்கு வாங்க..."

என் விசயமாய் பேசினாள் எல்லோரையும்

தேடுகிறாளாம்...

“உனக்கு நம்ம வையாபுரியை நினைவு இருக்கிறதா?”
 “என்னங்க கேள்வி இது... உங்களுடைய நெருங்கிய
 நண்பன்... அவரைப் போய் மறப்பேனா?”

"யாவாயிலையே... உனக்குக் கூட இவ்வளவு ரூபக
சந்தியா?"

“சொப்பப் புகழாதிர்கள்... உங்களுக்கு இருப்பது ஒன்னே ஒன்று... கண்ணை கண்ணுன்னு ஒரே ஒரு சிநேகிதர்... அவரைப் போய் எப்படி மறப்பேன்?”

“அதுதானே பார்த்தீன்... என் காலை வாராவிட்டால் என் பெண்டாட்டிக்கு எப்படித் தூக்கம் வரும்?”

“என்னைத் தூங்க வைப்பது இருக்கட்டும். இப்போது உங்கள் சித்தேகிதரைப் பற்றி ஏன் கேட்டீர்கள்? அதைச் சொல்லுங்கள்.”

“கத்தரி... வையாபுரியின் பெண்டாட்டி ரொம்ப
வசூசங்களுக்கு முன்னடியே இறந்து விட்டாள்...
நினைவிற்குமா?”

“பாவம்... அவளுடைய பெண்குழந்தை சிறு வயதாய் இருக்கும் போதே இறந்து விட்டாள்...”

“யோ... அதுதான் தம்ம வையாபுரியோட பொண்ணு டிகிரி படிக்க முடிக்கட்டாளாம்... அவள் மேலே படிக்க ஆசை படுகிறாளாம்”

“படிக்கவைக்க வேண்டியது தானே... ஒத்தைப் பொண்ணு...
வாது கேட்கிறதை செய்து கொடுக்க வேண்டியதுதானே...”

“செய்ய வேண்டும்தான்... ஆனால் இப்போது பாஷ்த்து வையாபுரி வெளிநாட்டிற்கு போக வேண்டியதிருக்கிறதுதான். திரும்பிவர ஆறு மாதங்களாவது ஆகிவிடுமாம்.”

“எண்டி...? எனக்கு சிநேகிதனா இருந்தால் அவன் முன்னிச்சட்டியிலேயே குதிரை ஓட்ட வேண்டியோ?”

“இல்லை. நீங்கள் குற்றாலத்தில் வைத்த ஜுவனிக்கை என்
விநியோகத்தாக கூட யோசிப்பவராயிற்றே. உங்கள் சித்திர
வழி உலகம் சுற்றுகிறார் என்ற சந்தேகம்தான்.”

“என்னவோ... என் சிநேகிதனாக இருந்தும் என் பெயரை
காப்பாற்றாமல் ஏற்றுமதி இறக்குமதி நிறுவனம் நடத்தினான்

இப்போது அந்தத் தொழிலில் கொடி கட்டிப் பறக்கிறான் அவனுடைய பிள்ளிஎன்ஸ் விசயமாய் அடிக்கடி அவ

இவ்வளவு நாள் வெளிநாட்டில் தங்கி இருந்தது இல்லையாம்
அத்தோடு... மீராவுக்கு துணையாய் வையாபுரியை
அதற்குப் போக்குவரண வக்தா ஒருத்தங்க விட்டே

இருந்தாங்களாம்... இப்போது திடீர் என்று அந்தம்மாவே மகன் வந்து கூப்பிடவும் கூடப் போயிட்டாங்களாம்."

“அடப்பாவமே... கோடி கோடியாய் பணம் இருந்தால்... அப்பெண்ணுக்கு துணையாய் இருக்க ஒரு சொந்தம் இல்லையா?”

"இல்லையாமே... அதுதான் வையாபுரி சொ
வேதனைப்பட்டான்... அடுத்த வருடம் மேற்படி
யுடன் இம் இரக வறுமையும் உன் வீட்டில் என்

மதுரைப் பஸ் துவியிருக்கட்டுமென்று கேட்டுக்கிட்டான்... நீ என்ன சொல்றே கத்தரி?"

"இதில் நான் சொல்லத்தகு என்ன இருக்குதான்... பாவம் தனியாகப் போன்... ஏதாவது குழந்தையாய் வளந்தது... நம் வீட்டில் வீடுதான் கொஞ்ச நாள் துவியிருக்கட்டுமே... நான் என்ன சொன்னேன் சொல்லப் போகிறேன்?"

"நீ உத்தரவு சொடுத்து விட்டாய்... இன்னும் வீட்டிலுள்ள மற்றவர்களின் உத்தரவுப் வேண்டுகோள்... அதற்காகத்தான் எல்லோரும் எங்கே... எங்கே... என்று தெய்வமேன்..."

"குழந்தை என்ன சொல்லப்போகிறாய்... சரி... இன்னுமான் சொல்லுவாய்... நீங்க மனசைப் போட்டு உழப்பிக்காம இருக்க..."

கத்தரிமான் சொல்லிக் கொண்பருக்கும்போது...

"எதுக்கு என் மகன் மனசைப் போட்டு உழப்பிக்கிட்டு இருக்கான்?" என்று வினவியது ராமசாமி உள்ளே வந்தார்.

"அப்பா வந்து விட்டான்..." சோமசுந்தரம் மரியாதையுடன் சோபாவில் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார். கத்தரிமான் மரியாதையுடன் முத்தானையை இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டு எழுந்து நின்றுார். ராமசாமி சோமசுந்தரத்தின் அருகே அமர்ந்து கொண்டார்.

"உம்... அப்பா... அதுசரி... நான் வரும்போது மற்றவர்க்கிட உள்ளவோ சொல்லிக் கொண்பருத்தாயே... என்ன அது?" என்று வினவினார்.

சோமசுந்தரம் துவியியது விளையுதைச் சொல்ல ராமசாமி தனது உயர் துவியிய போசுத்தார். சோமசுந்தரமும் கத்தரிமனாரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

சோமசுந்தரம் அந்த ஊருக்கு பெரிய மனிதர்தான். ஆனால் தகப்பனுக்கு அடங்கிவிட்டான். கத்தரிமான் கூட அவரை அடிக்கடி கேலி செய்வான்.

"ம்... ஹும்... இப்படி எமன் மாதிரி ஒரு புருசன் எனக்கு வந்து வாய்க்குகாரே... எல்லாம் என் தலையில் எழுதின எழுத்து..."

"அதுக்கு ஏன்டி இப்படி அலுத்துக்கிற? எமன் ஏகத்தினி விந்தானச்சே... உன் புருசனும் அப்படியிருந்தால் உனக்கு சந்தேகம்தானே?"

"வயிற்றில்லைக் கிளப்பாம போய்விடுங்க சொல்லிச்சே... இவர் ஏகத்தினி விந்தானம்... நான் அந்தச் சொல்லில்லை தகப்பன் பேச்சைத் தட்டாத தங்கக் கம்பினது சொல்ல வந்தேன்..."

"தகப்பன் பேச்சை மட்டுமில்லடி... நான் தாயின் சொல்லையும் தட்ட மட்டேன் தெரிந்து கொள்..."

"இதைப் புதிதாய் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமா? தாயிற் சிறந்த வேலியில்லை தந்தை சொல்லிக்க மத்தியில்லை" நான் சின்ன வயதில் பூச்சுவன் தான்... ம்ஹும்..."

"அதுக்கு ஏன்டி என்னைக் கூட்டெரிக்கிற மாதிரி பார்த்துக்கிட்டு... அனலாய் பெருமூச்சு விட்டே... கத்தரி... எனக்கு எங்க அம்மா கொலித்தான்... அப்பாவின் வாக்கு தெய்வ வாக்குத்தான். ஆனால் என் பெண்டாட்டியும் எனக்கு தெய்வமான்ச்சே..."

"தெய்வமன்னு சொல்லி பெண்களை விட்டுக்குள் அடைத்து மூடும்... எம்பிரானி ஸட்டி மக்கி விடுவோமே..."

விவரம் பேசுவது போல் பேசினாலும்... தன் புருசன் தனையும் கொன்றபின் எப்பதில் கத்திராம்பாளுக்கு பெருமைகள்.

இப்போ தகப்பன் போசிக்கலம் சோமசுந்தரம் வங்கிப்போனார். மனைவியிடம் விழி ஜாடை காட்டிக் கேட்ட. அவளோ 'பொறு' என்பது போல் விழிகளால் பிழைத்தான்.

"கத்தம்... எனக்கு என்னவோ இது சரிப்பட்டு வராதென்று தோன்று. ஊதில் ஆயிரம் ஹாஸ்டல் இருக்கு... உன் சித்திரை... அதில் ஏதாவது ஒரு ஹாஸ்டலில் மகனைச் சொத்து விட்டுப் போகலாமே. அத்தப் பெண்ணும் மேலே புகுந்து அடைப்பிடுவாள் சொல்றே. பொயஸ் அத்தப் பெண்ணை ஏதாவது ஒரு ஊரேஜில் மேல்படிப்புக்கு சேர்த்து விட்டு அத்த காவேஜ் ஹாஸ்டலிலேயே விட்டு விட்டுப் போனல் என்ன...?"

ராமசாமி ஆலோசனை மேல் ஆலோசனைக் கூற வேண்டாம் தவித்துப் போய் மனைவியைப் பார்த்தார். அவள் கணவனுக்கு ஆதரவாய் மாமனாரிடம் பேசினார்.

"யாம... அத்தப் பெண்ணுக்கு ஹாஸ்டல் எல்லாம் பிடிவதாம்..."

"அதுக்கூட... நம்ம வீட்டுக்கு அனுப்பி வைக்கலாமா என்ன? அவர்க் கொத்தக்காரர்களில் ஒருத்தர் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைக்கட்டுமே..."

"கொத்தக்காரர்களை விட உங்கள் மகளின் நட்பு அவர் உயர்வாய் மதிக்கிறார் மாம... அதனால்தான் அவருடைய ஒத்தாழ் பெண்ணை நம்மை நம்பி இங்கே அனுப்பி வைக்கிறாள் என்ருறார்."

"அது சரியான... வயதுக்கு வந்த பெண்ணின் கொழும்பு நாம் ஏற்றுக் கொள்வது சரி வரலா?"

"அது தாரிடில்லாத பெண் யானா... நம்ம வீட்டில் கொஞ்ச நாள் கலகலப்பான குழுவில் இருந்து விட்டுப் போகட்டுமே..."

மருமகளின் முக்கை மதிக்கும் மாமனார் அவர்... எனவே கொணம் சாதித்தார். வாசலில் எங்கும் கேட்டது. கலகலப்பென்று சிரிப்பொலி சாற்றில் மிதந்து வந்தது. மாமனாரின் முகத்தில் மலர்ச்சியுடன் கூடிய புன்முறுவல் உதயமானது.

"என் பேத்தி வருகிறாள் போல... பாசனைவரும் பின்னே... மணிமோசனை வரும் முன்னே என்பது மாதிரி... என் பேத்தி வருவதற்கு முன்னாலேயே அவளோட சிரிப்புச் சத்தம் வந்துருச்சே... அவள் சிரிப்புக்குக் கூட அத்தனை வேகம் இருக்கு... வெறும் வேகம் இல்லை... புயல் வேகம்..."

அவர் சொல்லி வாய் மூடுமுன்

"தாத்தா..." என்றபடி ஒடிவந்து அவர் கழுத்தைக் கட்டிக் கொள்ளார் கூயர்வினி.

"எய் ஒரு வயசுப் பெண்ணாய் வட்சணமாய் இருக்கத் தெரியாதாடி உனக்கு? இந்த வயதில் தாத்தாவின் கழுத்தை கட்டிக்கிட்டு தொங்கிறாயே..." கத்திராம்பாள் குரலை உயர்த்தாமல் பதவிராய் மகனை அழட்டினார்.

"ஒரு வயசுப் பெண்ணுன்னா எப்படி இருக்கலாம் அப்ப... இப்படியா?" கூயர்வினி வாயில் கட்டை வித்தை வைத்துக் கொண்டு சிறுகுமுந்தை போல் விழித்துக் காண்பித்தான்.

அவளது மெய்கைகளிலிருந்து கொண்டு வந்த ஆவண உயர்வான பார்வைக்கு அங்க அசைய எம்.எஸ்.கே.பி.கவி அவர்களை நினைப்படுத்தும் தோற்றத்தில் மார்க்கசுமாய் இருந்தான்... மருமகளிடம் பூசைக் கூடையை நீட்டியவராய் செ.த. - 2

"உன் கண்ணுக்குதான் அவ வயல் பொண்ணு... என் கண்ணுக்கு பச்சை மண்ணு... அவ இவ்வதற்கு கண்ணுக்குப் பச்சை துள்ளி விளையாட்டுமே... நமக்கு அலர்ந்தோடு கைக்குட்டி... இந்த வீட்டின் செல்வப் பேத்தி..." என்ற கதிரை.

யாப்பா! கொடுத்த பூணூல் கூடையில்லுத்து பெருமாளே வில் குக்குமகதை எடுத்து நெற்றியில் வைத்துத் தொண்டை கத்தாய்ப்பாள். பேத்தியின் அருகே அமர்ந்த தலையெடுத்துத் துலிக் கொடுத்தாள் ஆடினையாய்.

"வண்டி கத்தம்... இந்த நேரம் வீட்டில் இருக்கிற... ஐயோ! கைக்குள்ளேயே பொழுதைக் கழிக்கிற ஆளாச்சே!

"ஒரு குக்கியான விசயத்தை யோசி விட்டுப் போகலாம் என்று கத்தினாள்..." சோமத்தரம் விசயத்தைச் சொன்னாள்.

ஆடினையாய் முகம் கருணையில் கனிந்தது.

"இதுகூட உங்க அப்பா மறுத்துப் போகறாரு...? ஏங்க... ஒரு தாய்க்கு தென்னை சொந்த பந்தத்தை நம்பாமல் நம்பை நம்ம ஒருத்து அனுப்பினால் நமக்கு அது பெருமைதானே? மாவ... சின்ன வயசிலிருந்து தனியே வளர்ந்த பொண்ணுன்னு நம்ம மருமகனே சொல்கிறான்... நம்ம வாய்க்கிளையோடு கொஞ்சநாள் இருந்துவிட்டுப் போகட்டுமே... அவருக்கும் ஆறுதலாக இருக்கும்... நமக்கும் ஒரு மாறுதலாய் இருக்கும்..."

"தேவனாவல் சரிதான் ஆடினா...!" எம்மையி மறுப்புச் சொல்லாமல் ஒத்துக் கொள்ள கணவனைப் பார்த்தாள் கத்தாய்ப்பாள். அவள் கண்களில் கேள்வி இருந்தது.

"இந்த வயசிலும் உங்க அப்பா... எப்படி பெண்டாட்டி மேக்கு கட்டுபடுகிறாள் பார்த்திருக்கலா... நீங்க மட்டும் ஏன்

இப்படி இருக்கீங்க?"

மனைவியின் விழி கேட்ட கேள்விக்கு மையலாய் ஒர் பார்வை பார்த்து "நானும் ஏன் தகப்பனைப் போன்றான்" என்று பார்வையிலேயே பதில் சொன்னாள் சோமத்தரம்.

"அம்மா... அத்தப் பெண் எப்படிப்பட்ட குணம்?" கயங்கிவிட்டாள்.

"யாருக்கு தெரியும்? ஒர் முறை உங்க அப்பாவோடு சென்னையைப் போலிருந்த போது அவர் வீட்டில் தங்கினோம்... அப்போது அத்தப் பெண் சிறு குழந்தை... அமைதியாய்... சாதுவாய்" இருந்தது... நிச்சயம் உன்னைப் போல் வாச இல்லை..."

"ஐயோ... கத்தப் போர்... சாதுப் பெண்ணை நம்ம வீட்டில் கொண்டு வந்து வைத்துக் கொண்டு என்ன பண்ணுகிறதாம்? அட்லீஸ்ட் என்னுடன் சண்டையாவது போடுமா?"

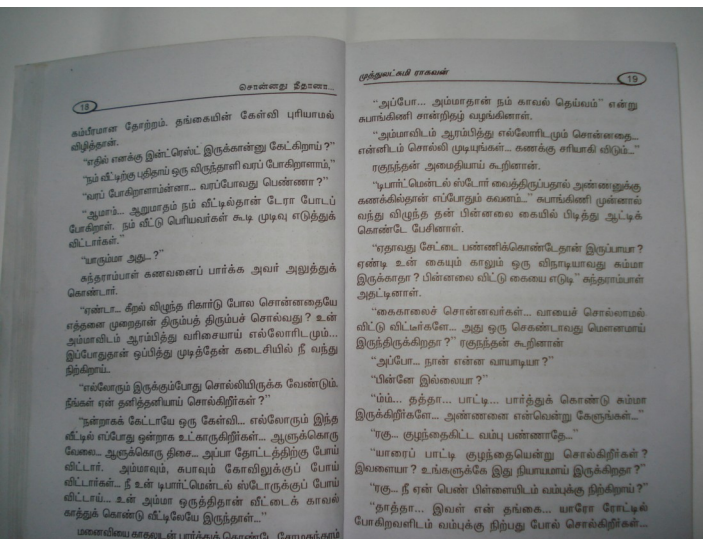
"உன்னுடன் சண்டை போட்டு ஜெயிக்க இனிமேல்தான் ஒருத்தி பிறந்து வர வேண்டும்... இவள் ஏற்கனவே பிறந்து விட்டாள்..."

"கத்த வேஸ்ட்டாக இருக்கும் போல இருக்கே... அம்மா அத்தப் பெண் வருவதில் அப்படியொன்றும் எனக்கு இன்டர்ஸ்ட் இல்லை?"

"உன் இன்டர்ஸ்டை யார் கேட்கு?"

"அப்படியானால்... என் அண்ணனுக்கு இன்டர்ஸ்ட் இருக்கா என்று கேளுங்க... ஏன் அண்ணா உனக்கு இன்டர்ஸ்ட் இருக்கா?"

அப்போதுதான் வீட்டுக்குள் வந்து கொண்டிருந்த ரகுநாதன் ஆறடி உயரத்தில் இருந்தான். மாதிரம்...

கம்போன தோற்றம். தங்கையின் கேள்வி புரியாமல் வித்தான்.

"எதில் எனக்கு இன்மொட்ட இருக்கின்றது கேட்கிறாய்?"

"நம் வீடிற்கு புதிதாய் ஒரு விருத்தாளி வரப் போகிறாளாம்,"

"வரப் போகிறாளா? வரப்போவது பெண்ணா?"

"ஆமாம்... ஆறுமாதம் நம் வீட்டில்தான் டேரா போடப் போகிறாள். நம் வீட்டு பெரியவர்கள் கூடி முடிவு எடுத்துக் விட்டார்கள்."

"எவருமே அது...?"

கத்திராம்பன் கணவனைப் பார்க்க அவள் அழுத்துக் கொண்டாள்.

"என்டாம்... கீழ் விழுந்த ரிகார்டு போல சொன்னதையே எத்தனை முறைதான் திரும்பத் திரும்பச் சொல்வது? உன் அம்மாவிடம் ஆரம்பித்து வரிசையாய் எல்லோரிடமும்... இப்போதுதான் ஒப்பித்து முடிந்தேன் கடைசியில் நீ வந்து தீர்க்கிறாய்."

"எப்போதும் இருக்கும்போது சொல்லிவிருக்க வேண்டும். தங்கள் என் தனித்தனியாய் சொல்கிறீர்கள்?"

"நன்றாகக் கேட்டாயே ஒரு கேள்வி... எல்லோரும் இந்த வீட்டில் எப்போது ஒன்றாக உட்காருகிறீர்கள்... ஆளுக்கொரு வேலை... ஆளுக்கொரு திணை... அப்பா தோட்டத்திற்கு போய் விட்டார்... அம்மாவும், சபாவும் கோவிலுக்குப் போய் விட்டார்கள்... நீ உன் புறாட்டென்ட்ஸ் வீட்டோடுக்குப் போய் விட்டாய்... உன் அம்மா ஒருத்திர்தான் வீட்டைக் காவல் காத்துக் கொண்டு வீடுவெய் இருந்தான்..."

மனைவியை காதலன் பூங்குளம் சொன்னார்.

"அப்போ... அம்மாதான் நம் காவல் தெய்வம்" என்று ஸாங்கினி சான்றிதழ் வழங்கினாள்.

"அம்மாவிடம் ஆரம்பித்து எல்லோரிடமும் சொன்னதை... என்னிடம் சொல்லி முடியுங்கள்... கனடக்கு சரிசாகி விடுக..."

ரகுநத்தன் அவைதியாய் கூறினான்.

"பூமார்மென்ட்ஸ் வீட்டோர் வைத்திருப்பதால் அண்ணாளுக்கு கணக்கில்லாத எப்போதும் கவனம்..." ஸாங்கினி முன்னால் வந்து விழுந்த தன் பின்னலை கையில் பிடித்து அட்டிக் கொண்டே போனாள்.

"ஏதாவது கேட்டை பண்ணிக் கொண்டேதான் இருக்கிறாய்? ஏன்டி உன் கைவும் காலும் ஒரு விநாயகாவது கம்பா இருக்காதா? பின்னலை விட்டு கையை எடுடி" கத்திராம்பன் அழைக்கிறான்.

"கைகளைலத் சொன்னவர்கள்... வாயைச் சொல்லாமல் விட்டு விட்டாகனே... அது ஒரு கொண்டாவது மனைவியை இருத்திருக்கிறதா?" ரகுநத்தன் கூறினான்.

"அப்போ... நான் என்ன வாயாடியா?"

"பின்னே இல்லையா?"

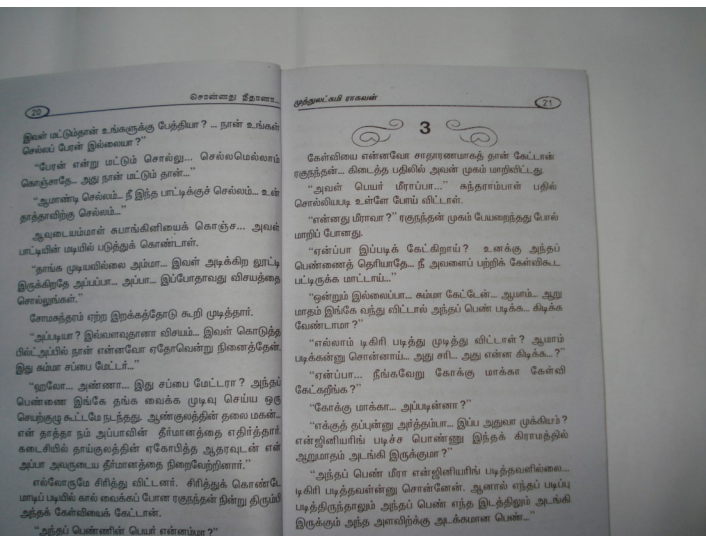
"ம்ம்... தத்தா... பாட்டி... பார்க்குக் கொண்டு கம்பா இருக்கிறீர்களே... அண்ணனை என்மென்று கேளுங்கள்..."

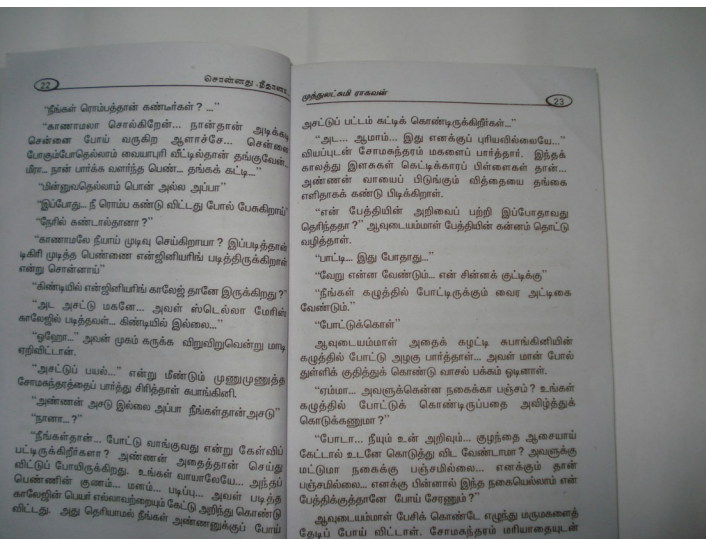
"ரகு... குழந்தைவிட்ட வம்பு பண்ணாதே..."

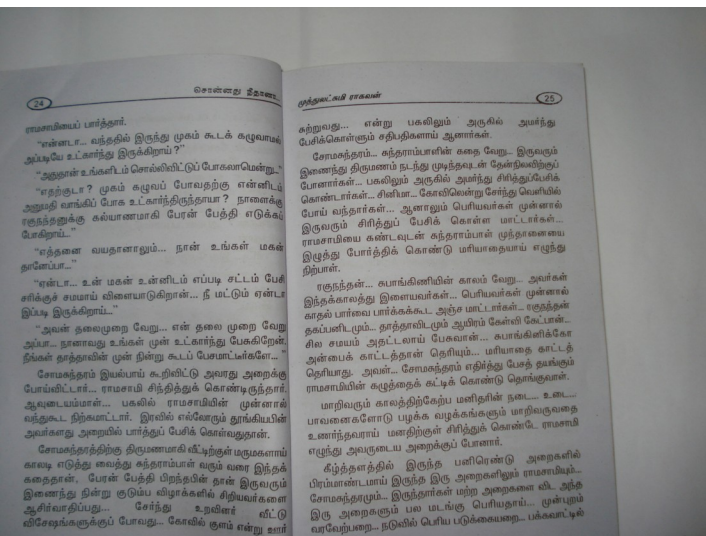
"யானாப் பாட்டி குழந்தையென்று சொல்கிறீர்கள்? இவளையா? உங்களுக்கே இது நிமையாய் இருக்கிறதா?"

"ரகு... நீ ஏன் பெண் பிள்ளையிடம் வம்புக்கு தீர்க்கிறாய்?"

"நாத்தா... இவன் என் தங்கை... யாரோ சோடிக் போகிறவளிடம் வம்புக்கு நிற்பது போல் சொல்கிறீர்கள்..."

ராமலக்ஷ்மி பார்த்தாள்.
"என்ன... வந்ததில் இருந்து முகம் கூடக் கழுவுவதில் அப்படியே உட்கார்ந்து இருக்கிறாய்?"

"அதுதான் உங்களைச் சொல்லிவிட்டுப் போகவைப்பென்றது..."
"எதற்குடா? முகம் கழுவுப் போவதற்கு என்னிடம் அனுதினம் வாய்க்கப் போக உட்கார்ந்திருந்தாயா? நானைக் கழுவு எழுந்ததற்குக் கல்வாணமாலி போன் பேத்தி எடுக்கக் கொகிறாள்..."

"எத்தனை வயதானாயும்... நான் உங்கன் மகன் தானேயா..."

"ஏன்டா... உன் மகன் உன்னிடம் எப்படி எட்டம் பேசி சரிக் குச் சவரம் விளைவாடுகிறான்... நீ மட்டும் ஏன்டா இப்ப இருக்கிறாய்..."

"அவன் தலைமுறை வேறு... ஏன் தலை முறை வேறு அம்மா... நானாவது உங்கள் முன் உட்கார்ந்து பேசுகிறேன்... தங்கள் தந்தையின் முன் நின்று கூடப் போமாட்டீர்களே..."

சோமசுந்தரம் இவ்வப்படி கூறிவிட்டு அலாது அறைக்கு போய்விட்டாள்... ராமலக்ஷ்மி சித்தித்துக் கொண்டு குத்தாள்... ஆலவாய்ப்பாள்... பகலில் ராமலக்ஷ்மி முன்னாள் வந்தகூட நினைத்தாள்... இரவில் எல்லோரும் தூங்கியபின் அங்களை அறையில் பார்த்துப் பேசிக் கொள்வதுதான்.

சோமசுந்தரத்திற்கு திருமணமாலி வீட்டிற்குள் மருமகனாய் காலடி எடுத்து வைத்து கத்தாயம்பாள் வரும் வரை இந்தக் கதைதான்... போன் பேத்தி பிறந்தபின் தான் இருவரும் இணைந்து நின்ற குடும்ப விழாக்களில் சிறியவர்களை ஆசிரியைப்பயலு... சேர்த்து உறவினர் வீட்டு விசேஷங்களுக்குப் போவது... கோவில் குளம் என்று ஊர்

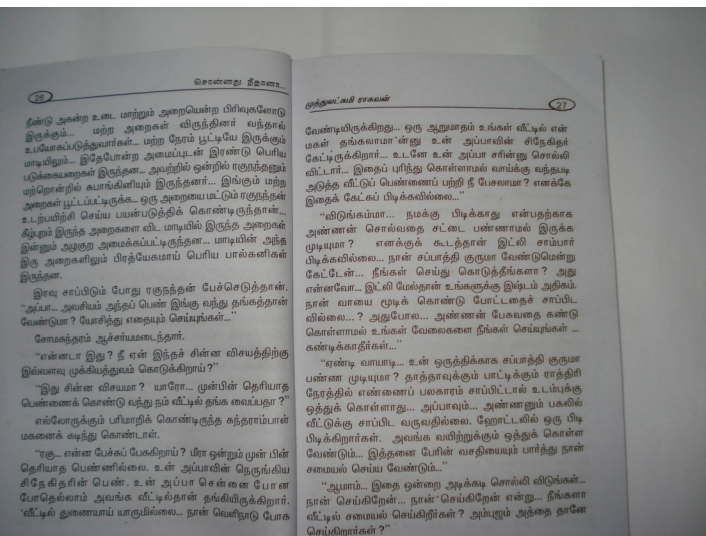
கற்றுவது... என்று பகலிலும் அருகில் அமர்ந்து பேசிக்கொள்ளும் சித்திகளைய் ஆணர்கள்.

சோமசுந்தரம்... கத்தாயம்பாள் கதை வேறு... இருவரும் இணைந்து திருமணம் நடந்து முத்தகவன் தேர்ந்தெடுத்துப் போனார்கள்... பகலிலும் அருகில் அமர்ந்து சித்திப்பேசிக் கொண்டார்கள்... சினிமா... கோலிவென்று சேர்த்து வெளியில் போய் வந்தார்கள்... ஆனாலும் பெரியவர்கள் முன்னால் இருவரும் சிறித்துப் பேசிக் கொள்ள மாட்டார்கள்... ராமலக்ஷ்மி கண்டவுடன் கத்தாயம்பாள் முத்தகலையை இழுத்து போர்த்திக் கொண்டு மரியாதையாய் எழுந்து நிற்காள்.

ரகுநந்தன்... கபாக்கிளியின் காலம் வேறு... அவர்கள் இந்தக்காலத்து இளைப்பாறிகள்... பெரியவர்கள் முன்னால் காதல் பாசலை பார்க்கக்கூட அந்த மட்டார்கள் எழுந்ததில் தடையிருக்கும்... தந்தையிடமும் ஆயிரம் கேள்வி கேட்பான்... சில சமயம் அந்தட்டலாய் பேசுவான்... கபாக்கிளிக்கோ அன்னபக் கூட்டத்தான் தெரியும்... மரியாதை கூட்டத் தெரியாது... அவன்... சோமசுந்தரம் எதிர்த்து பேசத் தங்கலும் ராமலக்ஷ்மி கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு தொங்கலான்.

மாறிவரும் காலத்திற்கேற்ப மனிதரின் நடை... உடை... பாவனைகளோடு பழக்க வழக்கங்களும் மாறிவருவதை உணர்ந்தலாய் மனதிற்குள் சித்திக் கொண்டு கொண்டு எழுந்து அவருடைய அறைக்குப் போனார்.

கீழ்த்தரத்தில் இருந்த பனிரெண்டு அறைகளில் பிரம்மாண்டமாய் இருந்த இரு அறைகளிலும் ராமலக்ஷ்மி... சோமசுந்தரமும்... இவ்ருதர்கள் மற்ற அறைகளை விட அதிக இரு அறைகளும் பல மடங்கு பெரியதாய்... முன்புதான் வரவேற்பறை... நடுவில் பெரிய படுக்கைவறை... பக்கவாட்டில்

“அங்கூம்... வீட்டில் எல்லாம் செம்பும் வேலைக்குத்தான் வந்தவங்க... போட்டலில் சமைக்க வரவில்லை... செவ்வழி திறந்து விட்டுச் சாப்பிடு...”

மகளைத் தட்டுவது போல மகளை அவள் முறைத்தாள். தாள் தட்டுவது தன்னளத்தான் என்பது புரிய ரகுந்தன் மொண்டிக்கிட்டான்.

வாய்போகும் அந்தப் பெண்ணை நினைத்துப் பற்களைக் கடித்துக் கொண்டான், ‘இவள் ஏன் இங்கு வகுக்கிறாள்?’

4

பழுதி பறக்க அது குதிரைகள் பூட்டிய அந்தத் தேர் பறந்து கொண்டிருந்தது. அதில் இளவரசியின் உடைபடிகள் அவள் அணிந்திருந்தன. தேர் இடம்போது மேகங்களுக்கு இடையில் வானில் பறந்தது. தேரின் இருமுறுப்பு தெரிந்த வெண்பஞ்சுப் பொதிகள் சென்ற மேகக் கூட்டங்களை அவள் வியப்பில் பார்த்தாள். வாய் பொரியல் ஒர் அழகிய மாளிகை தெரிந்தது.

பறந்து சென்ற தேர் அந்த மாளிகையில் வானில் தின்றது அவள் தேரிலிருந்து இறங்காமல் அந்த மாளிகையின் கதவுகளைப் பார்த்தாள். தங்கத்தாள் செம்பிட்ட அந்த மாளிகை தகைமென மொலிக்க அதன் மீய்மையுடைய வானில் கதவுகள் விரியத் திறந்தன. அதன் உள்மேலிருந்து

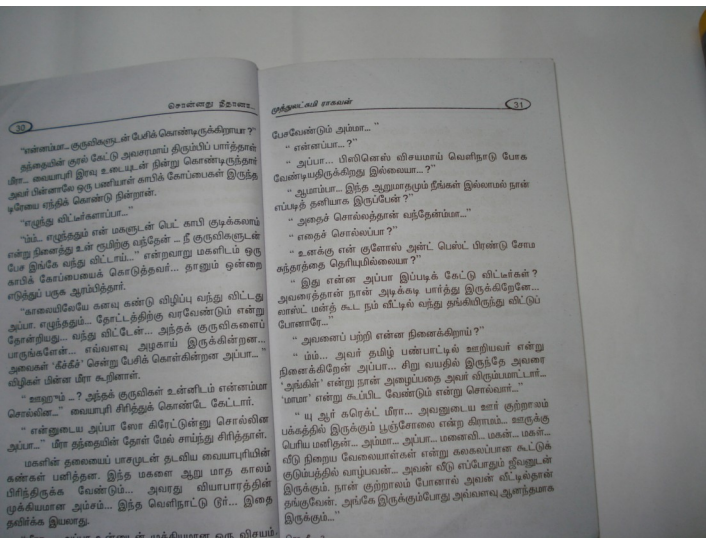
அழகிய எஜமான் ஏன் ஒருவன் வெண்பூவியின் மீதேறி வெளியே வந்தான். அவளது தேர் அருகே குதின தின்றது அவள் குதினவிலிருந்து குதித்து இறங்கி அவளது தேர் கதவைத் திறந்து அவளது வாய் பிடித்து தேரின்மீது கீழே

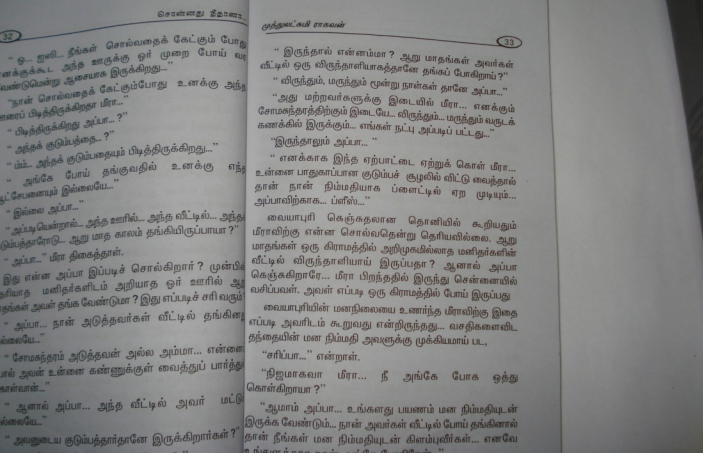
வந்தவளான அழகிய மனைதல் பறிமொடுத்தாள்... விழிவளை அவள் கீழிருந்து விலக்க இயலாமல் தவித்தாள்... அவளது மயக்கம் கண்ட அவன் மையறுடன் நகைத்து அவள் கரம் பற்றி அனைத்துக் கொண்டான்... அவர்கள் மேல் பூமறை பெய்தது...பூமாரி பெரியிலின் இடைமே அவள் கரம் பற்றி அந்த மாளிகைக்கு அவள் அழைத்துச் சென்றாள்...

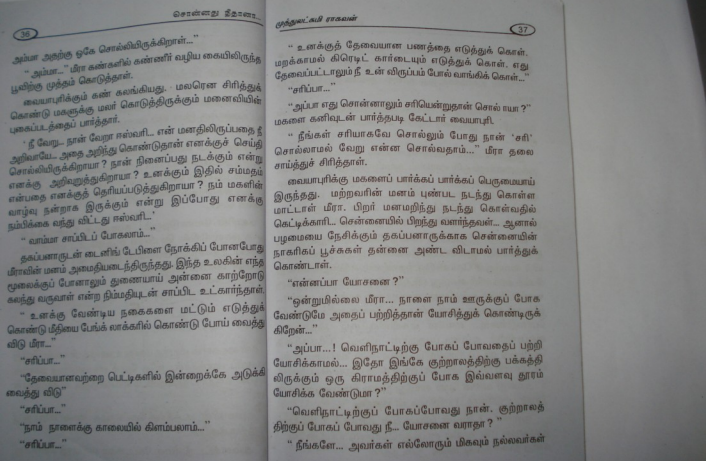
மீரா படக்கென்று விழித்துக் கொண்டாள்... அறையில் ஏலியின் இதமான சப்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது... சிறிதளவு வெளிச்சம் பரவியிருந்தது. எழுந்து வாய்க்கிளக்க மனம் பார்த்தாள்... அழகான ஆறுமணி... விடியலின் கண்ட களவு பரிக்ரும் என்மாய்க்களை... இந்தக் களவு அவளுக்கு என்ன கூற விளக்கிறது...?

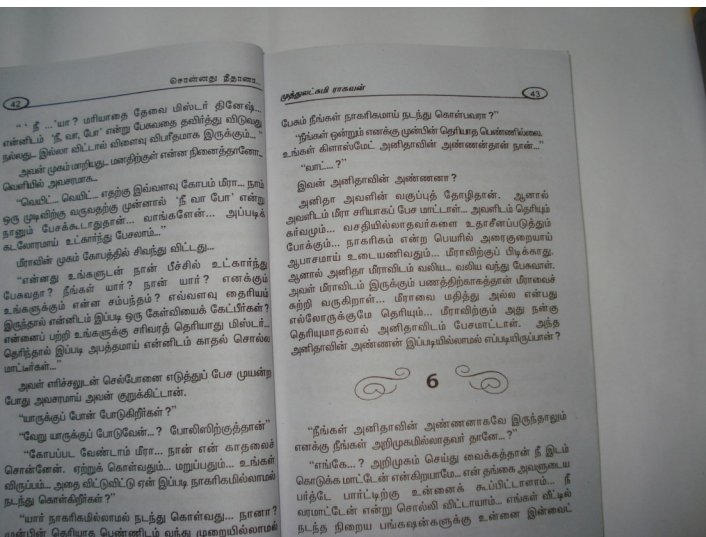
மீரா படுக்கையில் இருந்து எழுந்து கொண்டாள். ஏலியை அனைத்து விட்டு... அறையின் ஓர்னல் தினைகளை விலக்கி ஓர்னல்னைத் திறந்து வெளியே பார்த்தாள். தேரட்டம் அழகாக இருந்தது... அழகானவையின் அற்புதத்தை அதுபவிக்க விரும்பியவள்... அறையைவிட்டு வெளியேறி மாடிப்புகளில் இறங்கினாள்... ஓரையைக் கட்டி வீட்டின் போர்டுகோவில் இறங்கித் தேரட்டத்திற்குள் சென்றாள்... ‘கீ... கீ...’ என்ற இரு குருவிகள் ஒன்றோடு ஒன்று கொஞ்சியபடி பூச்செடியில் அமர்ந்திருந்தன. இவளது வானைக் கண்டதும் பறந்து தள்ளியிருந்த மற்றொரு பூச்செடியில் அமர்ந்தன...

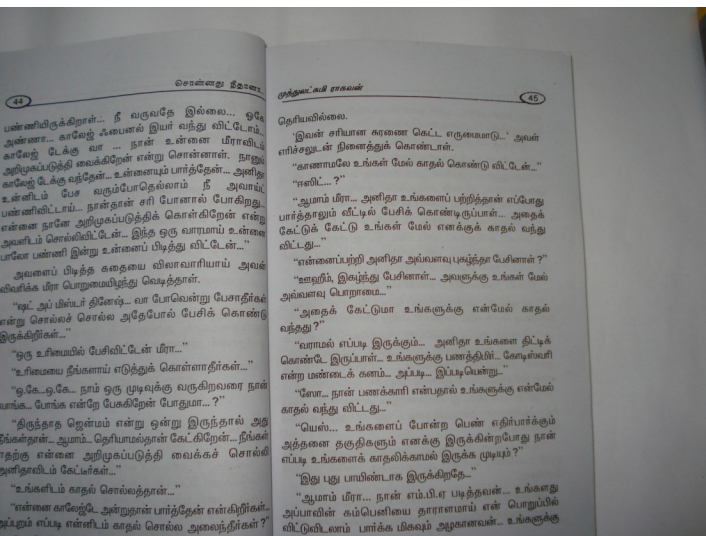
“நான் இதுகளை என்ன செம்புச் சொல்கிறேன்...” அவளை அழைப்பதன் பார்த்துக் கொண்டு தேரட்டத்தில் போட்டிருந்த உடை நழுவலையில் அமர்ந்தாள் மீரா. குருவிகளைப் போலவே “கீ...கீ...” சப்தமெழுப்பி விட்டு கண்ணைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

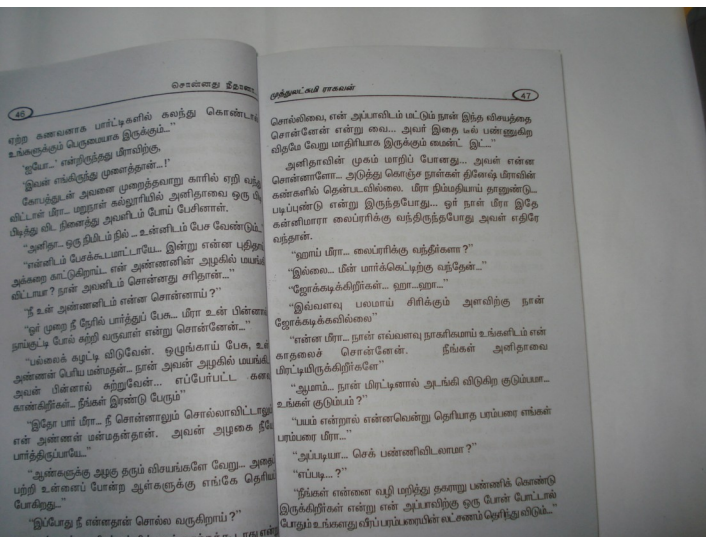

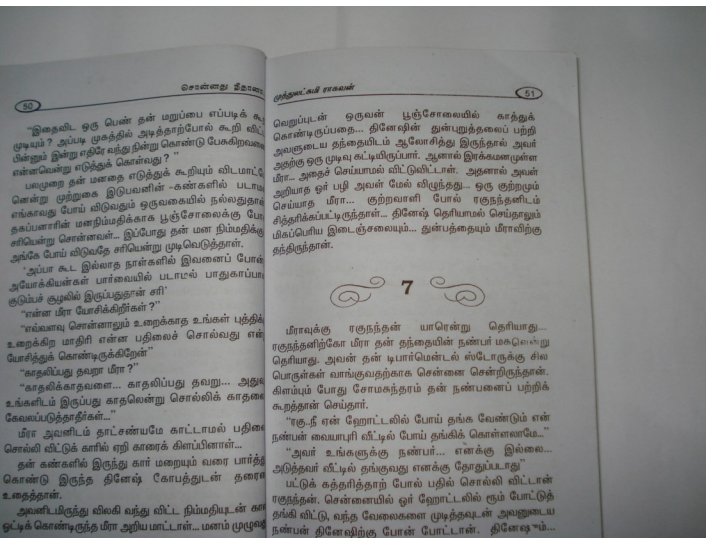

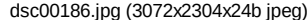

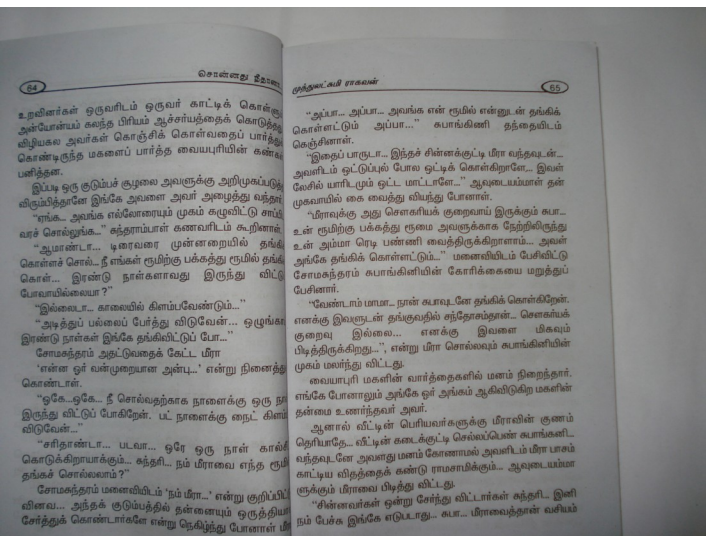

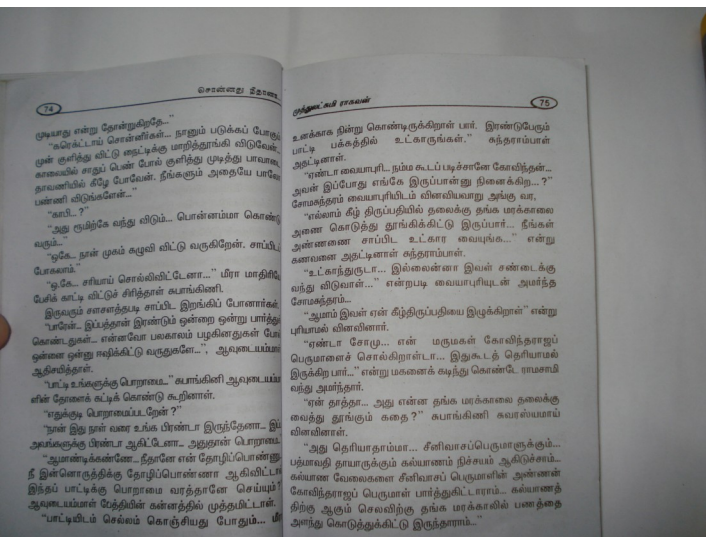

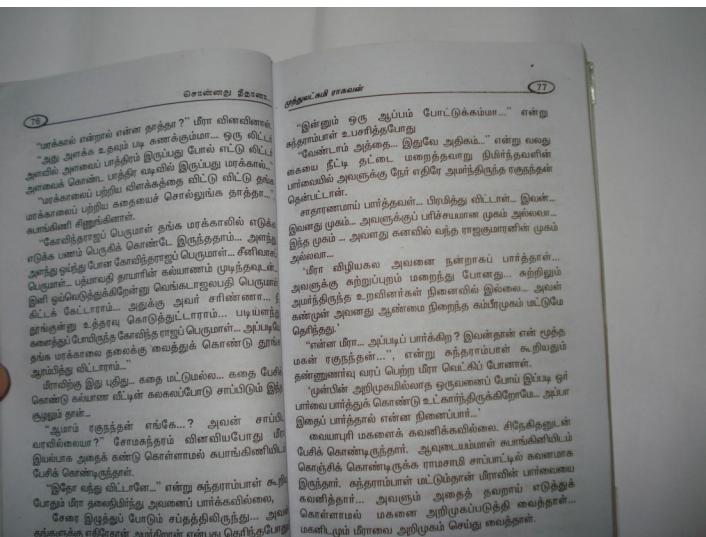

[illegible]

"இன்னும் ஒரு ஆப்பம் போட்டுக்கம்மா..." என்று கத்தாரம்பம் உபசரித்தபோது இதுவே அதிசயம்... என்று வலது கையை நீட்டி தட்டை மறைத்தவாறு நிமிர்ந்தவளின் பார்வையில் அவளுக்கு நேர் எதிரே அணித்திருந்த ரத்தினத்தின் தென்பட்டான்.

சாதாரணமாய் பார்த்தவன்... பிறந்தது விட்டான்... இவன்... இவனது முகம்... அவளுக்குப் பரிசுமையான முகம் அல்லவோ இந்த முகம்... அவனது கண்களில் வந்த ஈனதுமாளின் முகம் அல்லவோ...

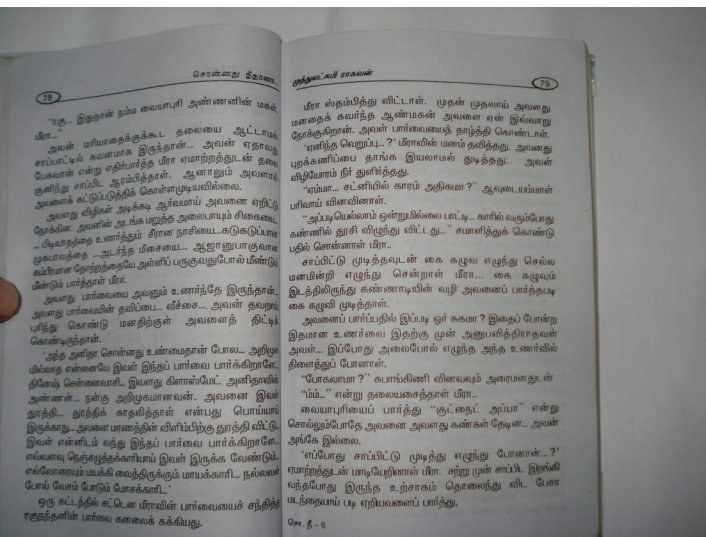
"மீரா விழியகலை அவனை நன்றாகப் பார்த்தான்... அவளுக்கு நிறைப்பறம் மறைத்து போனது... கற்றிலும் அணித்திருந்த உறவினர்கள் நினைவில் இல்லை... அவன் கண்மூர் அவனது ஆன்மாவை நிறைத்த கம்பீரமுகம் மட்டுமே தெரிந்தது."

"என்ன மீரா... அப்படிப் பார்க்கிற? இவன் தான் எந்த மகன் எழுந்தான்...". என்று கத்தாரம்பம் கூறியதும் தள்ளுதலால் வாய் பெற்று மீரா வெட்கம் போனான்.

"முன்பின் அறிமுகமில்லாத ஒருவனைப் போய் இப்படி ஒர் பாணியைப் பார்க்கக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறோமே... அப்பா இதைப் பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்..."

வையாபுரி மகனைக் கவனிக்கவில்லை. சிந்தித்து... ன் பதிகி கொன்யுருந்தார். ஆலமடையின் கைகளில் கவனமாக கொஞ்சிக் கொன்யுருக்க ஏமனமே சாப்பட்டால் கவனமாக இருந்தார். கத்தாரம்பம் மட்டும்தான் மீராவின் எடுத்துக் கவனித்தார்... அவளும் அதைத் தவறாய் எடுத்துக் கொள்ளாமல் மகனை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான்... மகனிடமும் மீராவை அறிமுகம் செய்து வைத்தான்.

மகனிடமும் மீராவை அறிமுகம் செய்து வைத்தான்.

78 சென்னை திரை

“ஆ—இதற்கு நம்ம வையாபுரி அண்ணனின் மகன் மீத...” அவன் மரியாதைக்குக்கூட தலையை ஆட்டாமல் எப்போதும் கவனமாக இருந்தான்... அவன் ஏதாவது பேசுவான் என்று எதிர்பார்த்த மீரா ஏமாற்றத்துடன் தலையை குனிந்து எப்போதுமே இருந்தான். ஆனாலும் அவளால் அவளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளமுடியவில்லை.

அவளுக்கு விழிகள் அங்கடி ஆர்வமாய் அவளை எதிர்பார்த்து இருந்தன. அவன் அங்கு மறுத்த அவையோடு சினிமாவைப் போலவே அவனின் அங்கு மறுத்த அவையோடு கட்டுப்பாடு... அவளது உணர்வுகள் மீராவுக்கு மீராவுக்கு... அவளது உணர்வுகள் மீராவுக்கு மீராவுக்கு... அவளது உணர்வுகள் மீராவுக்கு மீராவுக்கு...

அவள் மனதில் அவளும் உணர்ந்தே இருந்தான். அவள் மனதில் அவளும் உணர்ந்தே இருந்தான். அவள் மனதில் அவளும் உணர்ந்தே இருந்தான். அவள் மனதில் அவளும் உணர்ந்தே இருந்தான்.

அந்த அன்று சென்னை உண்மையான போல் அந்த மனதில் அவளும் உணர்ந்தே இருந்தான். அவள் மனதில் அவளும் உணர்ந்தே இருந்தான். அவள் மனதில் அவளும் உணர்ந்தே இருந்தான். அவள் மனதில் அவளும் உணர்ந்தே இருந்தான்.

ஒரு கட்டத்தில் சி.பெ. மீராவின் மனதில் அவளும் உணர்ந்தே இருந்தான். அவள் மனதில் அவளும் உணர்ந்தே இருந்தான். அவள் மனதில் அவளும் உணர்ந்தே இருந்தான்.

79 சென்னை திரை

மீரா க்ரம்ஸிக்கு விட்டாள். முதல் முதலாய் அவளுக்கு மனதில் கவர்த்த ஆண்மகன் அவளை ஏன் இப்போது நோக்குகிறான். அவன் பார்வையைத் தாழ்த்திச் சென்னை. “மீராவுக்கு வேறுபட்ட...?” மீராவின் மனம் தவித்தது. அவளுக்கு மனதில் அவளும் உணர்ந்தே இருந்தான். அவள் மனதில் அவளும் உணர்ந்தே இருந்தான். அவள் மனதில் அவளும் உணர்ந்தே இருந்தான்.

“என்ன... சினிமாவில் வாரும் அதற்கு...?” அவளும் மீராவின் மனதில் அவளும் உணர்ந்தே இருந்தான். அவள் மனதில் அவளும் உணர்ந்தே இருந்தான். அவள் மனதில் அவளும் உணர்ந்தே இருந்தான்.

“அப்போதுமே அவன் மனதில் அவளும் உணர்ந்தே இருந்தான். அவள் மனதில் அவளும் உணர்ந்தே இருந்தான். அவள் மனதில் அவளும் உணர்ந்தே இருந்தான்.

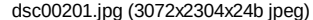
அவளைப் பார்ப்பதில் இப்போது ஒர் கவனம்? இதைப் போன்ற இதமான உணர்வை இதற்கு முன் அனுபவித்திராதவன் அவன்... இப்போது அவளோடு எழுந்த அந்த உணர்வில் திணைத்துப் போனான்.

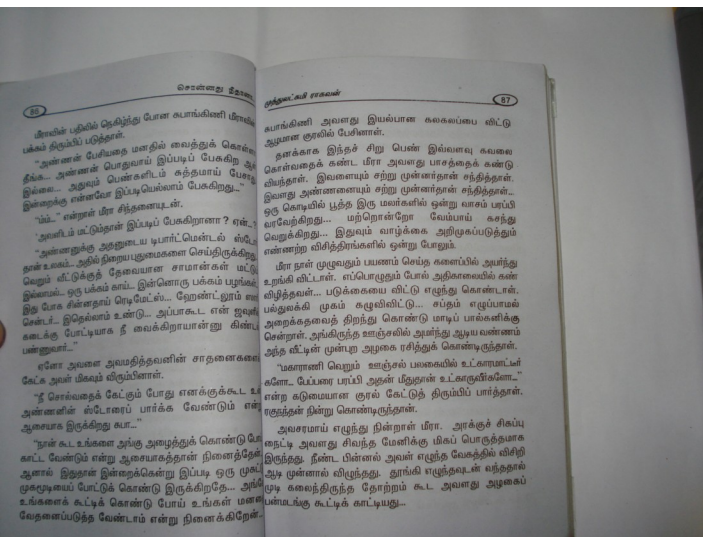
“பேசுவாரு?” “பார்க்கினி வினவலும் அறையுதுன்” “ம்ம்...” என்று தலையைத் தாழ்த்தி மீரா...

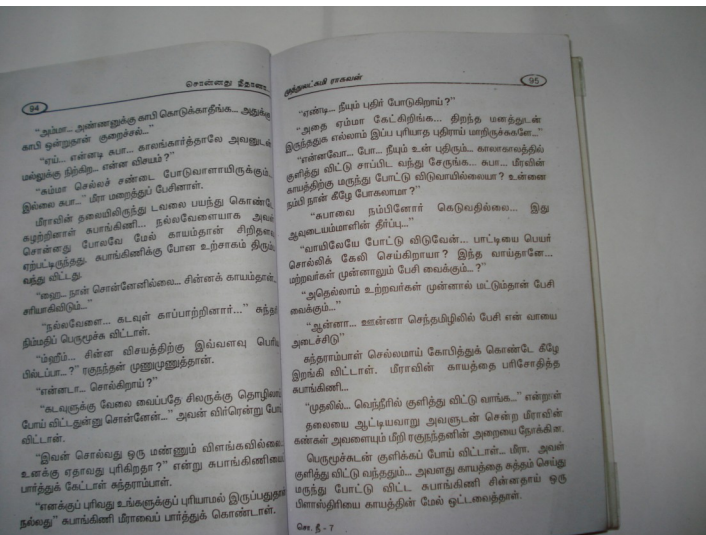
வையாபுரியைப் பார்த்து “குடனாட் அப்பா” என்று சொல்லும்போதே அவளை அவளுக்கு கண்கள் நேருள்... அவன் அப்போது இல்லை.

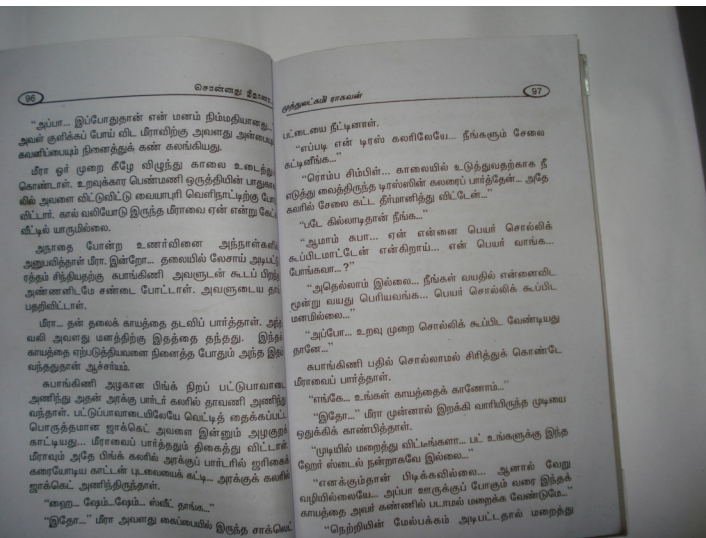
“எப்போது எப்போது முடிந்து எழுந்து போனான்...” “வாழ்க்கை” என்று சொல்லும் மீரா. அன்று முன் எப்போது வந்தபோது இருந்த உற்சாகம் தொடர்ந்து விட்டது. போன பின்னாலும் படி எழுவதற்குப் பார்த்து.

பே. 5 - 6

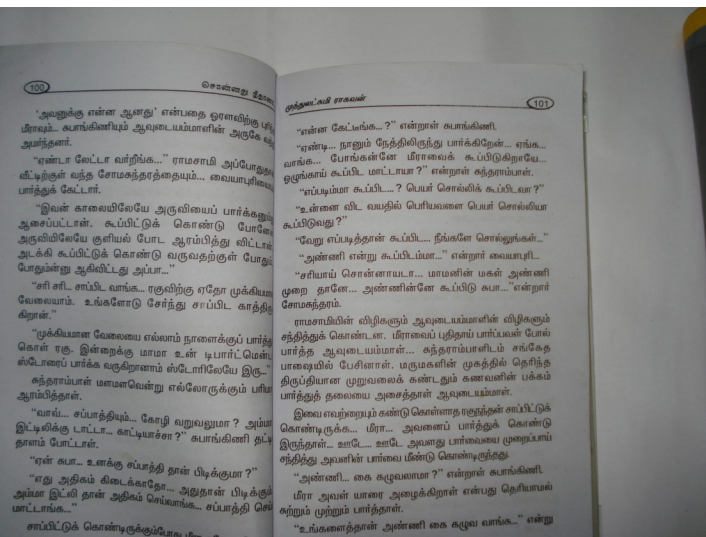

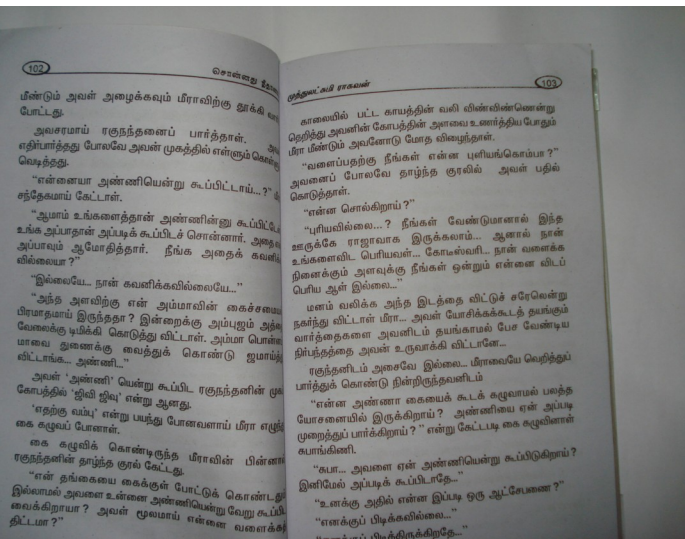

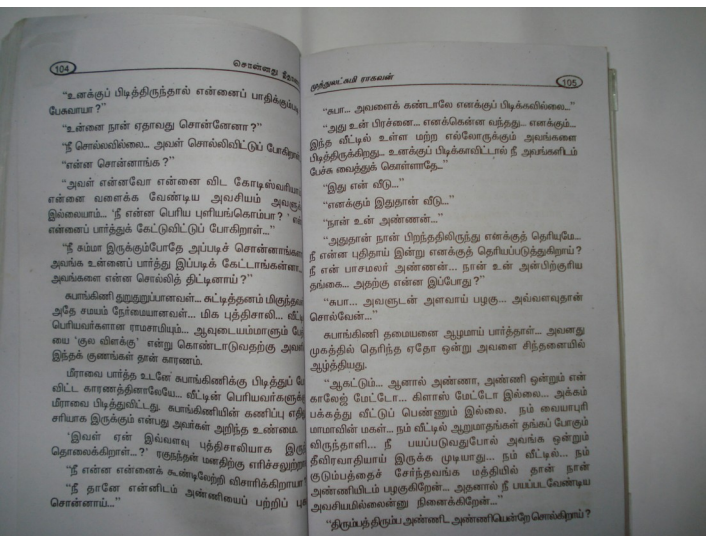

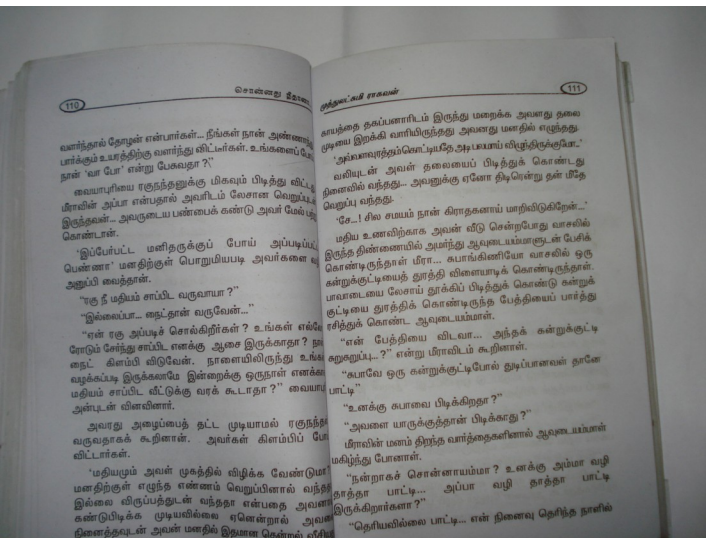

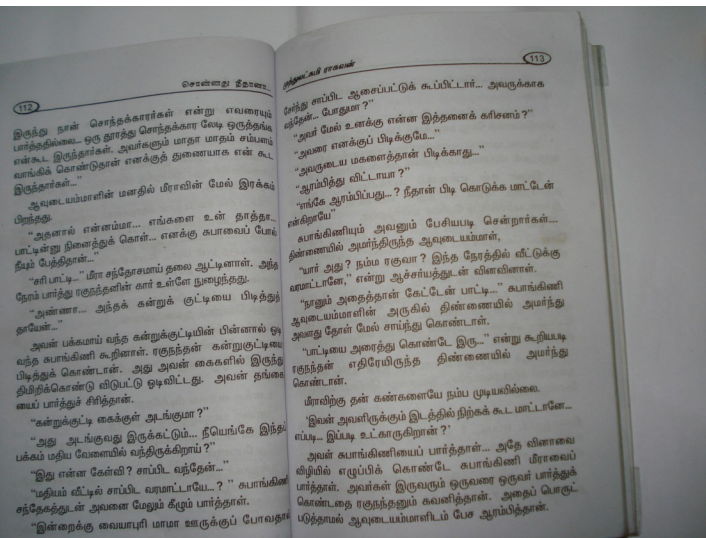
ஆளுடையம்மாள் மருமகளை சன்தானப்பெருந்தாய் கூறினாள்.

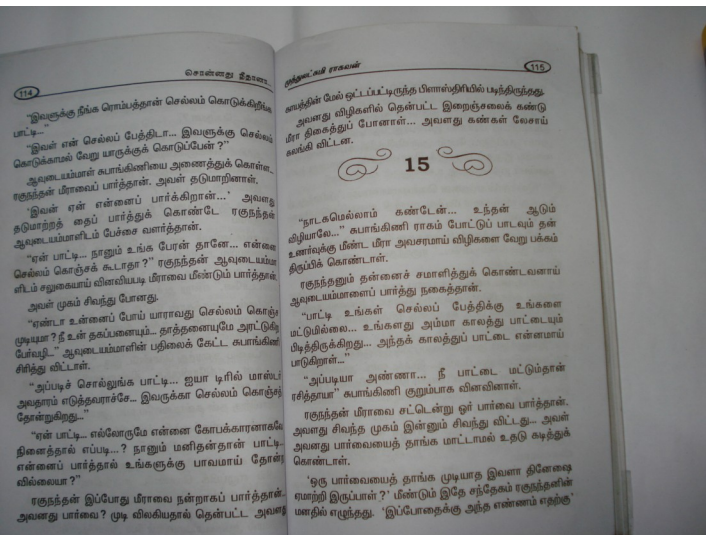

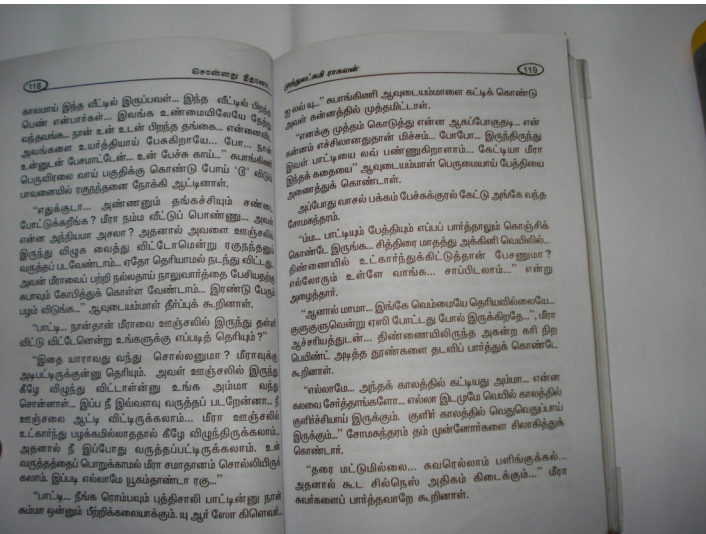

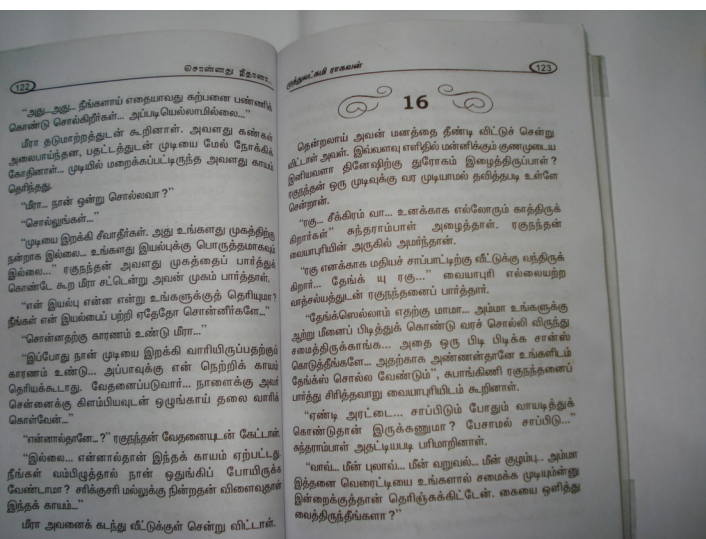

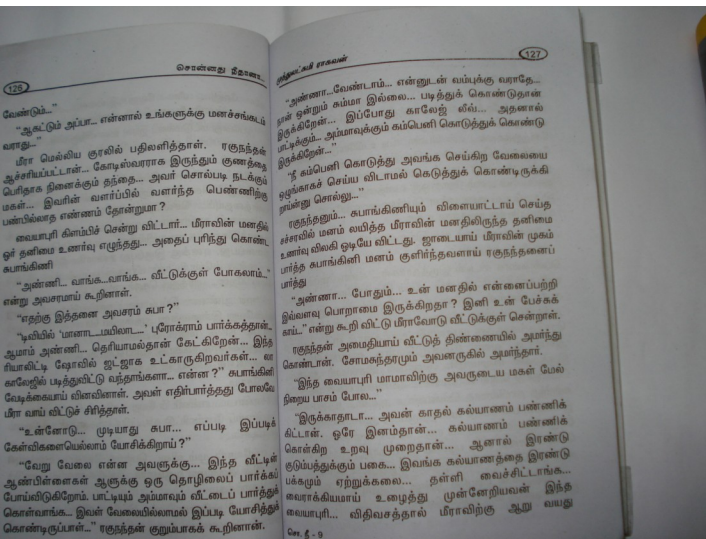

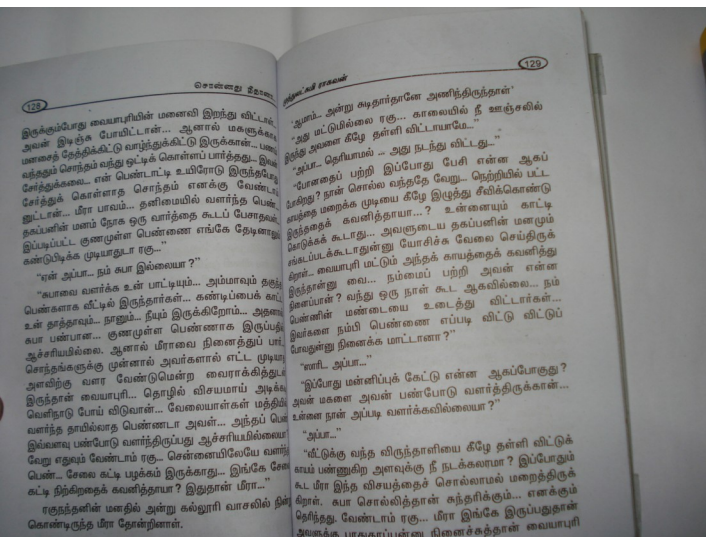

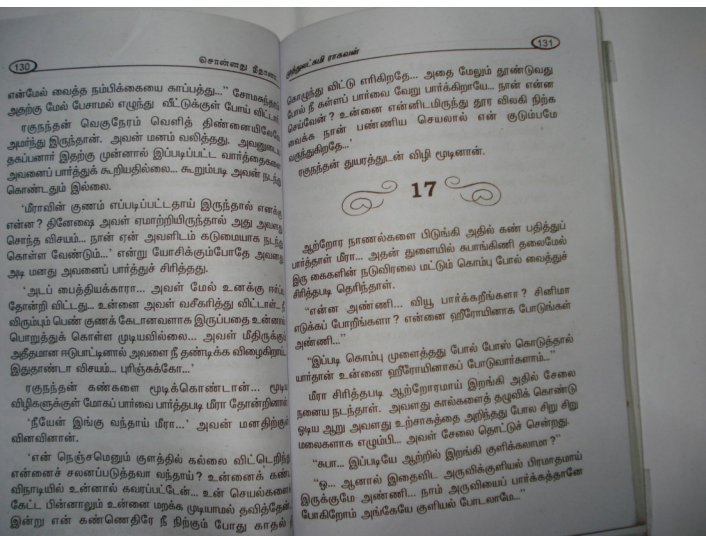

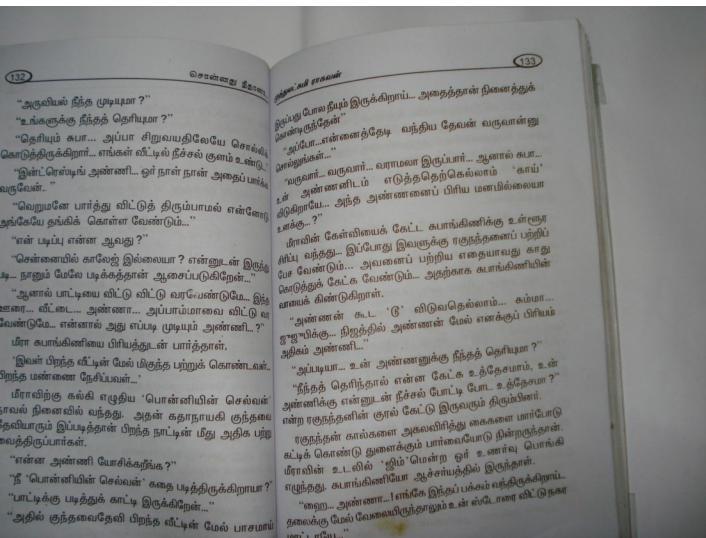

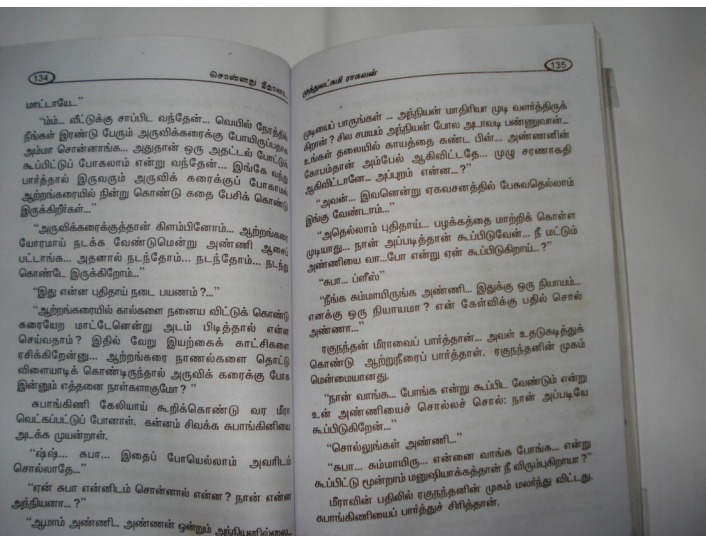

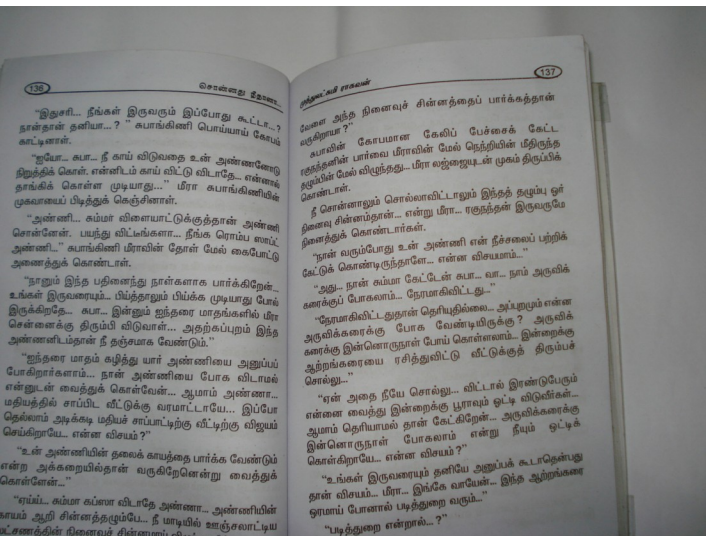

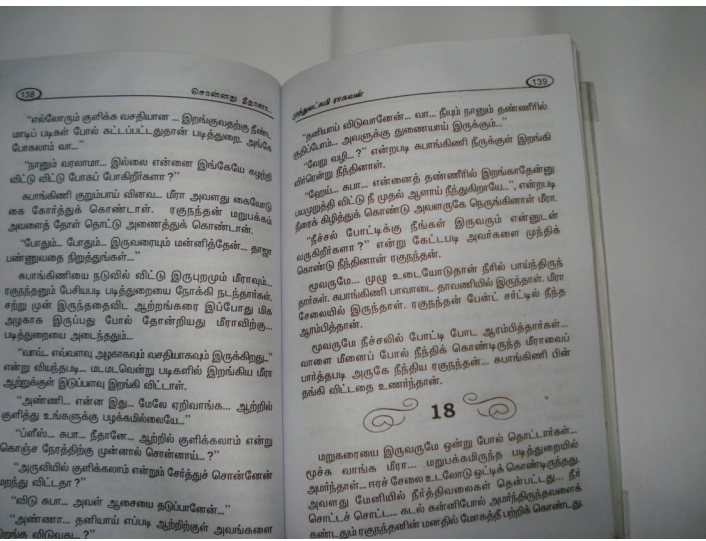

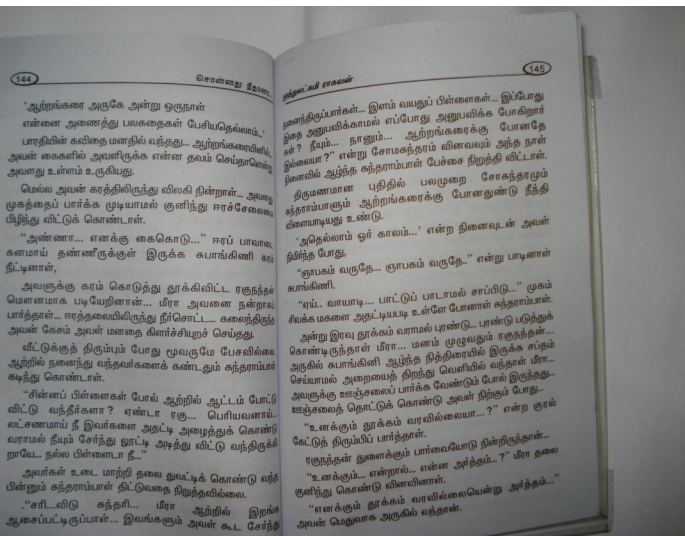

மீராவின் மனம் படபடத்தது. மாடி ஹாலில் மெல்லிய விடி
விளக்கின் வெளிச்சம் இருக்க மாடி பால்கனயில் இருந்
தேர்வையாய் மூடியிருந்தது... இந்த இரவு தோத்தல்
இவனுடன் பேசிக் கொண்டிருப்பதை வீட்டுப் பெரியவர்கள்
பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்கள்?

ஒரு மனம் அவனைக் கடிந்து கொண்டு அனைத்துத் திருப்பச் சொன்னது இன்னொரு மனம் வேண்டாம்... சென்றேம் இவனுடன் பேசு... இது போன்ற சத்தப்பம் இல்லைபோது கிட்டவே என்ற கூறியது... இருமனதும் போய் கொண்டிருந்தவளின் அருகே மிக நெருக்கமாக நின்று அவள் காதலராம் கேட்டான் ரகுநாதன்.

“ஏன் தூக்கம் வரவில்லை...?”

மீராவின் உடலில் சிலிர்ப்பு ஓடியது... பதிலுக்கு மெல்லி
குரலில் கேட்டாள் அவள்.

“நீங்கள் ஏன் தூங்கவில்லை?”

“சொல்லலா... ?”

“இதை நினைத்துத்தான் தூக்கம் வரவில்லை...” அவன் எதிர்பாராத விதமாய் அவளது கைபிடித்து அருகில் இழுத்தான் ரகுநந்தன்.

ரகுநாதனின் மார்பில் விழுந்தான் மீரா... என்ன நடக்கி
 ள்ளபதை அவன் உனரும் முன்னர் அவனுது கண்ணத்தி
 இதழ் பதிந்தான் அவன். அவன் பதறி விலக முயன்றான்.
 அவனுது கைம் அவனாக விடாமல் இறுமத் தழுவினது... வெண்
 அவன் அருள்மயிளினி அவன் அடங்க... அதை உணர்ந்
 வனின் இத்தகனில் திருப்தி முன்னுடைய உதித்தது... அவன்
 ஆதரவுவிட உச்சி முகந்தவனின் மேலாகத் தலை சாய்ந்து

மெண்டான் மீரா... எவ்வளவு நேரம் அப்படியே
 தீண்டுத்தார்களோ... ஹாலில் இருந்த கவர்ச்சிகாரம்
 மினொரு முறை அடிக்கவும்... கயநினைவு வரப் பெற்று
 விவதி நின்றான் மீரா.

அவ்வளவு விலகி நின்றாளே யாரு.

“வேண்டாம்... குட்டைநட்...” இன்னும் சற்று நேரம் அவகே
 தீர்நால் தன் திடம் குலைந்து விடுமென்ற பயத்தில் அவன்

அவளையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்தவளின் மனத்தில் அவளது கைவிட்குள் அடங்கி நின்ற காட்சி விரிந்தது. ஒரு தொடுகையில் சிலிர்த்துப் போகும் இவளையே கண்கள் பறி சொல்வாள்?

'இல்லை... இவள் மாசில்லாதவள்... என்னைப் பார்க்கும் இந்தப் பார்வையில் தெரியும் காதுல் பரிசுத்தமானது... இவள் எனக்குரியவள்... என் காதலி... என் வருங்கால மனைவி...' என்று சொந்திக்ரு. ரகுநந்தன்

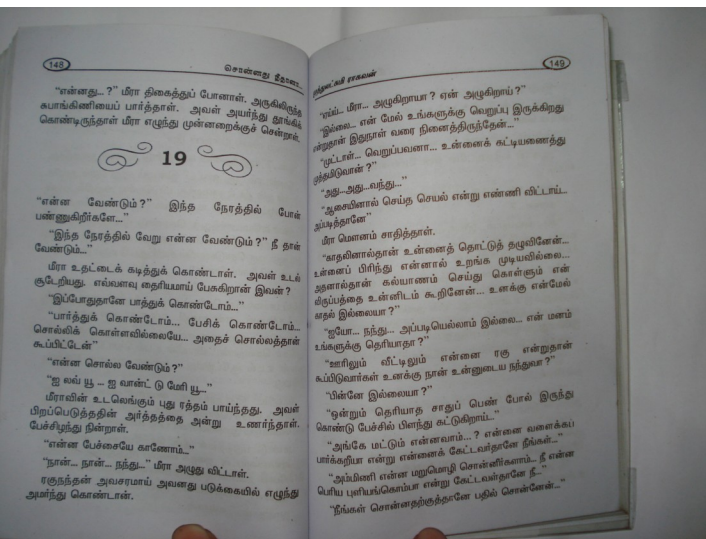
மனதில் உறுதியான எண்ணம் எழுந்தது. ரகுநாதன்
தூங்கச் சென்றான்... மீராவின் உடல் தொட்ட நினைவி-
லவன் உடல் குடுவியது... அவளை அவனது நினைவு

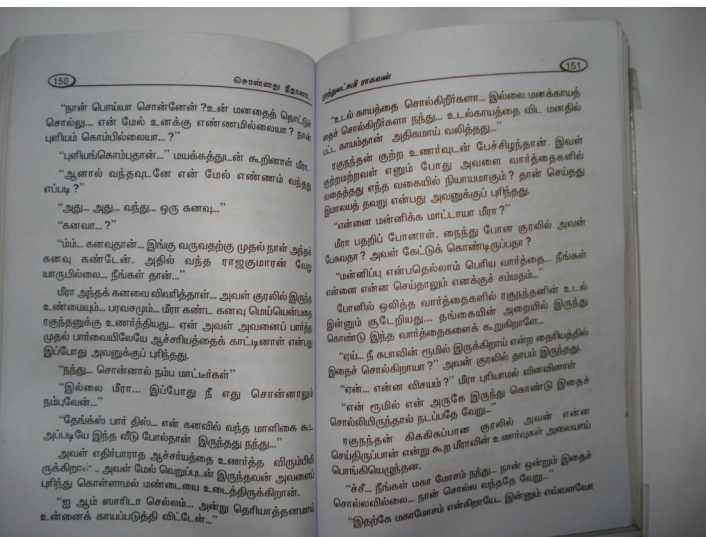
அவன் உடலுக்குமேறியது... அ
நாயது.
... இது தாங்காது... வையாபுரி மாமா வந்தவுடன்...
... வாயிலும் சொல்...

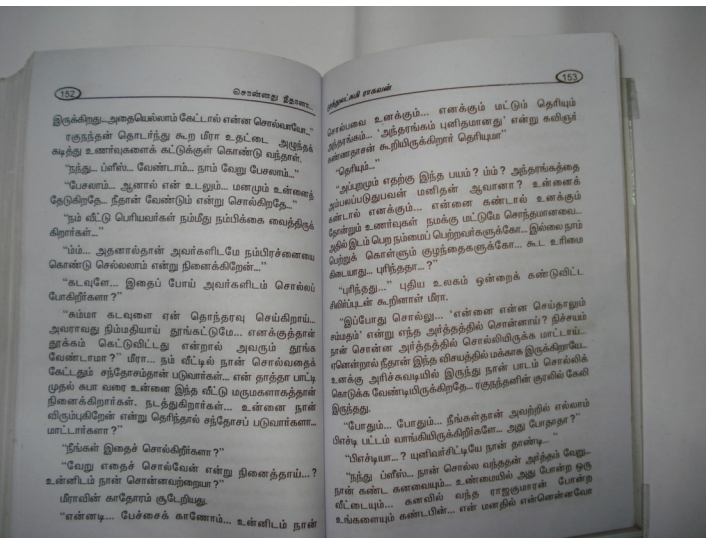
அவரிடம் பேசச் சொல்லி அம்மா... அப்பாவிடம் சொல்லி... விடவேண்டும் அவளில்லாமல் வாறு என்னால் முடியாது...

புரண்டு படுத்தவன் தன் செல்போன்
புதுயோசனையுடன் அதைக் கையில் எடுத்தான்... மிராஸி
செல்போன் நம்பர்களை அழுத்தினான். மறுமுனையில்

“நான்தான்...” என்றான்

இப்போது போகும் எழுவில்லை... களையில்லாத கைத்
உணர்வு சொக்கிப்போகிறது.

“இவன் என்னுடையவன்... என் உயிரில் கலத்தான்...
நானின்றி இவன் வாழமாட்டான்... என் ஒரு செவ்வாய்
உயிரையும் விடுவான்.”

இதை உணர்ந்தவரின் தொகுதியில் தாய் எப்படி எழுப்
அவள் கட்டிழந்தாள்... அவள் கைக்குள் அடக்கி
நின்றவளை ஆள அவள் நினைத்ததாய் தடை சொல்லாமல்
அவளிடம் அடைக்கலம் ஆகி விடுவாள் தாய். ஆனால்
அவளது உடல் இப்போது அவளின் அணைப்பினால்
குடோலில்லை, அவளது பாடலில் கூறிய அடைதி அவள்
தொகுதியில் நின்றிருந்தது. அவளது முதுகை வலுவாக
நின்றவளின் தொகுதியில் அவள் மீது கொண்ட என்னைவது
சொல்லாதிருந்தது செல்லச் சரீர்து தனாமீது அழகிதான்
அவளை இழுத்து மடிமீது போட்டுக் கொண்டாள். அவளது
மேல் நிழலும் வளை தலைமுடி சோதிக்க கொண்புகுந்தான்.
சற்றுநேரத்தில் இருவரும் பிரித்து என்னைவற்ற மன
அடைதிடும் துணைச் சென்றனர்.

அடுத்து வந்த நாட்கள் இறக்கை கட்டிக் கொண்டிரு
பாந்தன. அவையுமி திரும்பி வந்த பின்னால் தங்கள்
காதலை இருவிட்டாருக்கும் தெரியப் படுத்தவாழை
முயோடு ஏதெத்தனும்... மீறவும் தங்கள் காதலை எவ்வளவு
மனத்தின் சொக்கியதாய் மூடி வைத்துக் கொண்டார்கள்.
காங்கியலிக்குக் கூட இந்த விசயம் தெரியாது. மனதளவில்
ஏதெத்தனின் மனவிசயமே தன்னை உணர்ந்தான் மீற.

ஏதெத்தனும் அப்படியேதான் என்பதை பற்றவரின் அறிவாத
உரிமைப் பார்வையால் அவளுக்கு உணர்ந்தினான்

ஏதெத்தன். அவனுடைய பூப்பாட்டுமேட்டில் எப்போது
மீறவைத் கவனிப்பதும் அவருக்குத் தென்றான்.
ஒன்று துணைக்குடன்... ஏன் ஹல்குடன்... அட்டகாச
மயம் இருந்தது அவனுடைய “அருவி” பூப்பாட்டுமேட்டில்
மீறான். அருவிபோல் நிற்காமல் பொழியும் தன்மை
மேண்டதும் அவனுடைய எப்போது. அதனால் அந்தப் பெண்
வைத்தாளாம்.

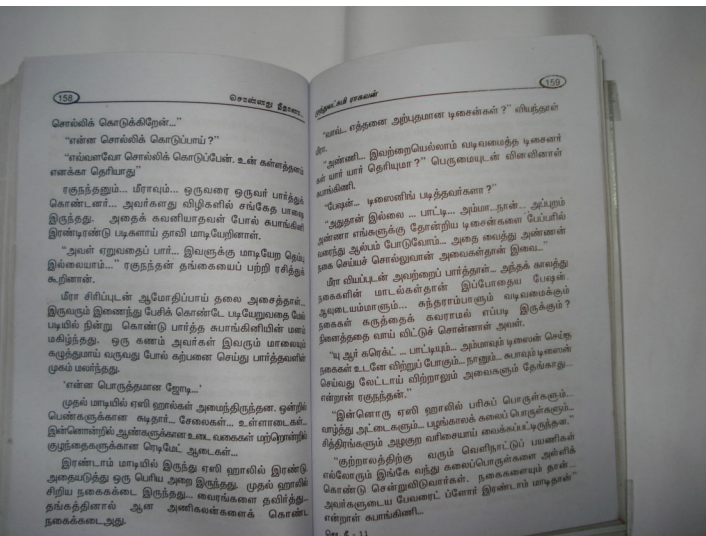
கிழந்தத்தில் மனிதகை சாம்பல்கள்... ஒருபக்கம்...
ஒருபக்கத்திற்கு வேண்டிய பக்கமி அறிட்டிகள் கொண்ட
சட்டம் இன்னொரு பக்கம்... பழங்கள் கொண்ட
பழமுள்ளினைப் பகுதி... இது போக அமைந்திருந்த அழகிய
செட்டாசென்ட்... காதல்... மதியம்... மனம்... இவ்வு... என்னு
அந்தத் நேரத்திற்கு தடுத்த உணவு வகைகள் அருகு
கிடைக்குமாட்டா... காயிட... கூடியிருக்கல்... ஹல்கி... மீறும்
கொண்ட சட்டமும் தனிமே இருந்தது.

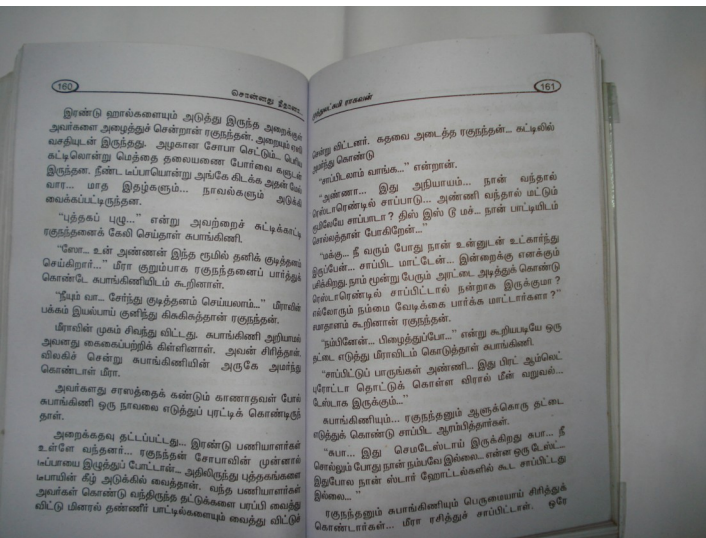
“நான் மடியில் உன்ன மீற இரண்டு பன்னேறும் பார்த்து
விட்டு வந்து சாப்பிடலாமே...”, செட்டாசென்டுக்குள் போக
முயன்ற கவனிப்பினையத் தடுத்த மீற கூறினான்.

“அன்னி... இது அறிமயம்... பூவேற பெய்ய
வேண்டாம்?” கவனிப்பினி வலக்கவந்தான்

“உனக்கா பெய்ய இல்லை... உன்மேல் கவனிப்பினி
இல்லை மனக்குட்டியென்று மூடி கொண்டாங்கமே... அது
மெய்யா?” ஏதெத்தன் வயிற்று இருந்தான்.

“நீ மூட்டிக்கும் எனக்கும் இருக்கிற அன்மை பார்த்து
கண் வைக்கிறாயா? இரு பட்டியில் உன்மைப் பற்றி

இரண்டு ஹல்களையும் அடுத்து இருந்த அறைக்குள் அல்களை அழைத்துச் சென்றான் ரகுந்தன். அறையில் வந்தபின் இருந்தது. அங்குள்ள சோபா மெட்டுட்ட பெட்டி கட்டியென்று மெத்தை தலையணை போன்றவை கட்டி இருந்தன. நீண்ட ப்பாபொன்று அங்கே கிடக்க அதன் மேல் வா... மாத இதழ்களும்... நாவல்களும் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

"பந்தகப் புழு..." என்று அவற்றைத் கட்டிக்கொட்டு ரகுந்தனைக் கேலி செய்தான் சுபாங்கினி.

"சோ... உன் அண்ணன் இந்த ரூயல் தனிக் குழந்தைப் பெய்தான்..." மீரா குறும்பாக ரகுந்தனைப் பார்த்துக் கொண்டே, வாய்க்கிணியிடம் கூறினாள்.

"நீயும் வ... ரேந்து குழந்தைப் பெய்யலாம்..." மீராவின் பக்கம் இவ்வப்பய் குனிந்து கிசுகிசுத்தான் ரகுந்தன்.

மீராவின் முகம் சிவந்து விட்டது. சுபாங்கினி அப்போது அவளது கைகைப்பற்றிக் கிள்ளினாள். அவள் சிரித்தாள். விசுவம் சென்று சுபாங்கினியின் அருகே அணிந்து கொண்டான் மீரா.

அவர்களுடைய ராஜத்தைக் கண்டும் காணாதவன் போல் சுபாங்கினி ஒரு நாளை எடுத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அறைக்குள் தட்டப்பட்டது... இரண்டு பணியாளர்கள் உள்பே வந்தனர்... ரகுந்தன் சோபாவின் முன்னால் ப்பாபை இழுத்துப் போட்டான்... அதிலிருந்து பந்தகத்தைப் பெயரின் கீழ் அடுக்கிய வைத்தான். வந்த பணியாளர்கள் அவர்கள் கொண்டு வந்திருந்த தட்டுகளை மாட்டி வைத்து விட்டு மீளவும் தண்ணீர் பாட்டிய்களையும் வைத்து விட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

சென்று விட்டான். கதவை அடைத்து ரகுந்தன்... வட்டியில் அணிந்து கொண்டு

"எப்போதும் வாய்க்க..." என்றான்.

"அண்ணா... இது அப்படியும்... நான் வந்தால் செட்டரெண்டியில் எப்போது... அண்ணி வந்தால் மட்டும் எப்போது எப்போது? திஸ் இஸ் டீ மக்... நான் பட்டியலிடம் போல்தான் போகிறேன்..."

"மக்கு... நீ வரும் போது நான் உன்னுடன் உட்கார்ந்து இருப்பேன்... எப்போது மட்டும்... இன்றைக்கு எனக்கும் சிக்கிறது நம்ம லுன்று பெரும் அட்டை அடித்துக் கொண்டு செட்டரெண்டியில் எப்போது... நன்றாக இருக்குமா?

எப்போதும் நம்மையே வேடிக்கை பார்க்க மாட்டார்களா?" என்றான் சுபாங்கினி ரகுந்தன்.

"நம்மினோ... பிழைத்துக்கொள்..." என்று கூறியபடியே ஒரு தட்டை எடுத்து மீராவிடம் கொடுத்தான் சுபாங்கினி.

"எப்போது பாராட்டுகள் அண்ணா... இது ரீட்ட ஆம்மெட் மீராட்டா தொட்டுக் கொள்ள விரைவில் வறுமல்..."

சுபாங்கினியும்... ரகுந்தனும் ஆளுக்கொரு தட்டை எடுத்துக் கொண்டு எப்போது ஆரம்பித்தார்கள்.

"சுபா... இது சோமேட்டியில் இருக்கிறது சுபா... நீ கொல்லும் போது நான் நம்மையே இல்லை... என்ன ஒரு மென்ட்...

இதுபோல நான் எட்டா ஹோட்டல்களில் கூட எப்போதும் இல்லை..."

ரகுந்தனும் சுபாங்கினியும் பெருமையால் சிரித்துக் கொண்டிருந்தனர்... மீரா சிரித்துச் சாப்பிட்டாள். ஒரே

சொன்னான். அவள் ஒரு நாள் மிராவிடம் பிரிவை
உடைந்தாள். 'சொன்னது நிதானா...' என்று மனம்

புறமும் என்பதற்கு அவரே சிறந்த உதாரணம் தான். பாராணன் கதைகளைப் பற்றி அவருடன் மீரா விவாதிக்க கவிமையில் ஆவன உடனடியாக மீராவைப் பற்றிப் பேச

சிலாதிப்பார் ராமச்சாமி.

[illegible][illegible]

“யாராச்சும் பெருமாள் பாகரம் தெரிந்தால் பாடுங்கோ...” என்று கூற மீரா தயக்கமில்லாமல் பாட ஆரம்பித்தாள்.

...மிகுபினைந்த நுத்தாளாம்...

மாண்புமிகு திங்கள் மதிநிறைந்த நிதி அமைச்சர்...
...பொதுமக்கள் போதுமிகு தேவையுடைய...

தீர்ப்புப் போருவின் போது... செல்வச் சிறுபிதான்...

சுர்வேல் கொடித்தொழிலன் நந்த கோபன்
...யி யோனது இளஞ்சிங்கம்...

என்ற கன்னி யசோதை இளஞ்செவ்வாய்.
மேன் புகழ் படித்தேழோர் எம்பாவாய்."

மாரோர் புகழ் படித்தேழுமா... அவளது இ
என்று பாட ஆரம்பித்தாள்... அவளது இ

அவள் பாடிய போது முறைப்படி அவள் சரஸ்வதி என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

நன்னாப் பாடுதே இந்தப் பொண்ணு...

இவ்வளவு அழகா இனிமையா தெய்வ
இதே இந்தப் பொண்ணு யாரும்மா

பாடுதே... இந்தப் பொண்ணு...
வினவினார்.

“எங்க வீட்டுப் பொண்ணுதான் அச்சம்.
பெருமாள் முன்னி

இவ்வார்த்தைகள் மீராவை சொர்க்கத்தி

இவ்வார்த்தைகள் மிகவும் சென்றன. அதே மகிழ்வோடு மறுநாளும் பொன்னிமாத்

சொன்னபோது
“வாரணமாயிரம் குழ வலம் வந்து
... - 6

“வாரணாசியாய் இருந்தால் நாரணனை நம்பி நுக்கிறேன் - 6

பூரணமாய் பொற்குடமும் வந்து
பூரணமாய் கனா கண்டேன்..."

தோரணமா. கனா கனா
பாடினாள்.

அந்த நினைவுகளை ஆவன யாருமாவது
பயிற்சி கொண்டான்.

பகிர்ந்து கொண்டான்.

"அதெல்லாம் நான் வாக்கப்பட்டேன் போகும் விடம் மாய்மையில் கற்றுக் கொள்வோன்..."

"வாக்கப்பட்ட போகும் விடம்... என்ன அந்த சொல்லின் இயல்?"

"அதுமாதிரி கட்டிக் கொடுத்து அனுப்புவோமென்று... அந்த புகழ்ச்சி சொல்கிறான்..." , புரியாமல் வித்த மருமருக்கு 'வாக்கப்பட்ட போகும் விடம்' அந்த சொன்னால் மாய்மையார்.

மிகவும் சிவ்வு வந்து விட்டது.

"கபா... நீயிருந்தாலும் ஒவா... அதனைக்கே அந்தப் தெரியாத வந்ததையை சொல்லுவார்களேயே..."

"நான் கெட்டுதான் அண்ணி... இந்த அப்பா விழுந்த விழுந்து தமிழ் சினிமா பார்த்து என்ன புண்ணியம்? வாக்கப்பட்ட ஊர் என்று எத்தனை சினிமாவில் நானே கெட்டிருக்கிறேன். இவங்களுக்குத் தெரிய வேண்டாம்? உங்களுக்குத் தெரியுமா..."

கத்தாரைமனை குரு-சிவ்யை உறவில் வளைத்துப் போட்டவர் சோமத்தாத்தியம் மரியாதையைப்... அக்கறை வாயும் கெட்ட நல்ல பெயர் வாங்கினார்.

"என்னையோ... என் சோமவிட்டு எழுந்தட்டே... கபா உட்காரு..."

"இருக்கட்டும் மாய... நீங்கள் முதலில் உட்காருங்கள்..."

"நான் உட்காருவதற்கு உட்காருவாயா? நல்ல பெண்ணாய் நீ... சரி... உன் அப்பா போன் பண்ணினானா? என்ன சொன்னான்... நீ நல்லபயிருக்காயா என்று விசாரித் தானா?"

"அப்ப... தினமும் போன் பண்ணுவார் மாய... ஆனால் நான் சொல்கியதால் இருக்கேனா என்று ஒரு முறை கூட சொல்கிறதில்லை... பூட்டுசோலை விட்டால் விட்டுவிட்டு நீ சொல்கியாய் என்று நான் விளையாடது சூரியன் கிழக்கில் தான் உதிக்கிறது என்று கேட்பது போலன்று முதல் நாளை சொல்லி விட்டார் மாய..."

சோமத்தான் தெரிவித்து போனார்... இன்னொரு நாள் அம்மேளையில் தலைவையி் பித்தையும் உன்னை வந்து வரால் போலில் அழந்து கொண்டு

"கத்தரி..." என்று சூல் கொடுத்து வாயை மூடுமுன்னர்

"இத்தரங்க மாய..." வாராய் காய்வையும் மாத்திரை வாயும் நீட்டியாய் எதிரே வந்து நின்றுள் மிக.

சோமத்தான் திரைத்து விட்டார்.

"எனக்கு தலைவையின்னு உனக்கு எப்படித் தெரியும்?"

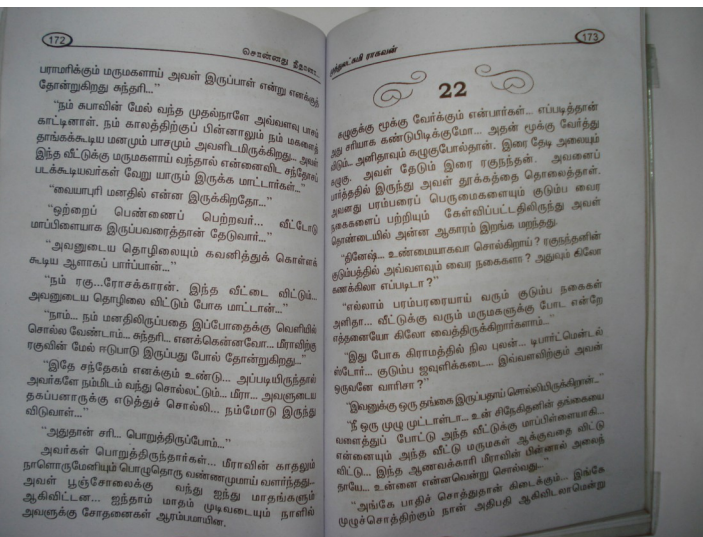
"தலைவையி் பித்தும் கொண்டு வந்திருக்க மாய... முகம் வேறு போனவா இருந்தது... அதுமாதிரி சிக்கிரமாய் காயி போட்டுக் கொண்டு மாத்திரையை எடுத்துக்கொண்டு வந்தேன்..."

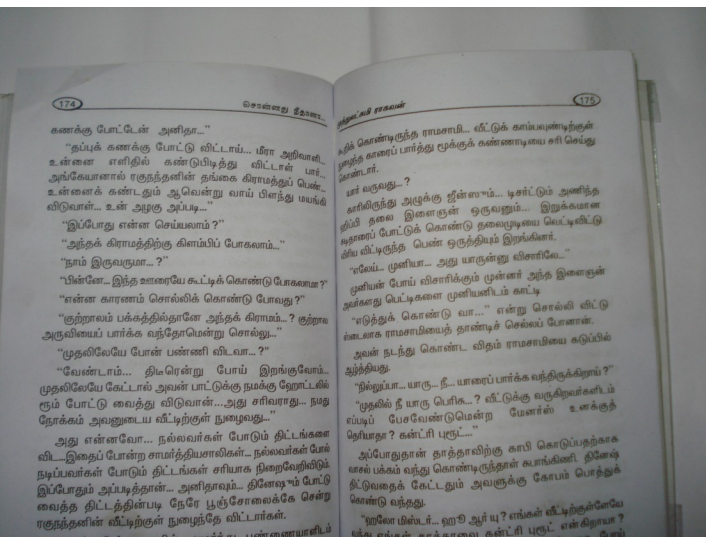
இரவின் தனிமையில் மனைவியிடம் மனம் விட்டுப் பேசினார் சோமத்தான்.

"கத்தரி... நம்ம மிகைவப் பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்?"

"நீங்கள் நினைப்பதைத்தான் நானும் நினைக்கிறேன்..."

"அப்பாளுக்கு அப்பன் நம் விடம்... ஒரு பொக்கிஷம் என்று சொன்னான். அண்ணைக்கே நினைத்தேன். இவன் நம் விட்டு மருமருமாய் வந்தால் எல்லாவற்றையும் இருக்கும் என்று உனக்குப் பின்... இந்த விடம்... உயிரை நினைத்துப் உனக்குப் பின்..."

விட்டதா? ... அம்மவளவு மட்டமாக நினைக்கும் இந்தப் பட்டிகைக்கு என் நீ வந்தாய்?"

"அப்படியாய்மா...இவன் என்னை பட்டிக்காடுவான் திட்டினான்?"

"ஆமாம் தாத்தா... மேனரல் இல்லாமல் நம் வீட்டிற்கு வந்து நின்று கொண்டு நம்மிடமே இது மேனரல் பற்றி பேசுகிறது."

திரைக்கு மூக்குடைப்பட்டுப் போனான். அவனது அழகான தோற்றத்தை கண்டு மயங்கும் பெண்களையே பார்த்த வனுக்கு... இது இரண்டாவதாய் கிடைத்த தோல்வி.

'இவரும் மிராவைப் போல் புத்திரசாலியாய் இருந்து தொலைக்கிறானே!'

அளிதா திரைகளை முறைத்துப் படிக்க முணுமுணுத்தாள்.

"உனக்கு அறிவே கிடையாதுடா... வந்தவுடனே உன் வேலையை ஆரம்பிக்கிறாயே. தின்னையில் உட்கார்ந்திருந்தால் அது விட்டு வேலைக்காளாக இருக்கும் என்ற உனக்கு எந்த மேதாவி சொல்லிக் கொடுத்தது? இப்போது பார்... இந்தப் பெரிக்கும் உன்னைப்பற்றி நல்ல அபிப்பாய் வராது... நீ கவிழ்க்க வேண்டும் என்று கிளம்பி வந்தாயே... இந்தப் பட்டிக்காட்டு தாவணிக்கும் உன்மேல் காதல் வராது."

"அதெல்லாம் சும்மா... இப்போது பார்..." பதிலுக்கு முறை முணுத்த திரைக்கு நெடுஞ்சாண் கிடையாக எம்மோமின் காவில் விழுந்தான்.

"நீங்கள்தான் என் உயிர் நண்பன் ரகுலின் தாத்தாவா? தெரியாமல் பேசிவிட்டேன் தாத்தா... ரகுலிக்கு தாத்தா என்றால் எனக்கும் தாத்தாதானே... இந்தச் சிறியவனின் உயிர் உங்களுக்கு மட்டுமே உயிர்வெள்ளம்..."

எம்மோமி மிகப்பெரிய அறிவாளி என்று திரைக்குத் தெரியாமல் போனது. அவர் கூறிக் குறிப்பிட்டு சொடுக்கக் களை எப்போதுமே நம்ப மாட்டார். திரைக்கு பாட்டுக்கு 'சாரி...' என்று சொல்லிவிட்டு போயிருந்தால் கூடப் பாவமில்லை... காவில் விழுந்து வைக்கவும் அவர் மூகம் மாறவில்லை... அவனுடன் வந்த பெண் அவனைக் கடித்து மாறிவிட்டது... அவனுடன் வந்த பெண் அவனைக் கடித்துச் சென்றதை அவர் கவனித்துக் கொண்டதான் இருந்தது. சென்றவுடன் அந்தப் பெண் 'கைகாரிட' என்பது அவருடைய அணிப்பு. அதற்கு ஏற்றாற்போல அவள் மிகுந்த பரிமையாக தனித்து ஒரு கையில் அவரது காதலை தொட்டு வைக்கினாள்.

"மருமமா...நீ... என்ன வேண்டும் உனக்கு?"

"மருமமா...நீ... என்ன வேண்டும் தாத்தா..."

"அந்தப் பெண்ணின் வார்த்தைகளில் மோலி பணியு முன் பட்டது. குனிந்து நிற்கும் போது அவளது இறக்கி வெட்டப்பட்ட மீது குனிந்து நிற்கும் போது அவளது பணியைக் கடிக்கக் கூடாது. ஒரேயளவே மிராவின இயல்பான பணியையும்... இவளது மோலியான பணியையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான். அடுத்த கணம் அவர் தன்னைத்தானே கடிந்து கொண்டார்."

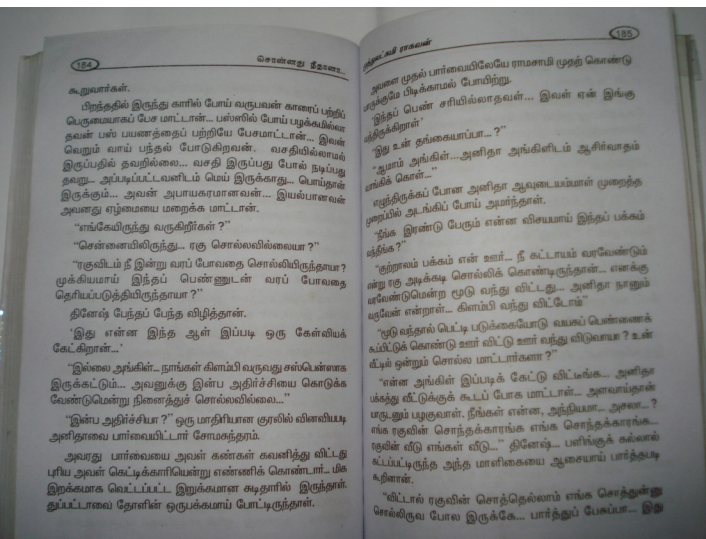
"மோலி...மோலி... இந்தப் பிடாரியுடனா மிராவை ஒப்பிட்டு நினைப்பது?"

கவர்க்கணியோ தாத்தா பட்டியலிடம் வளர்ந்த பெண்... மிகுந்த பூதிராவிலே ஒரு பார்வைமேலேயே வந்திருந்தவர்களை எவ்வாறு விட்டான் அவர்.

"என்ன தாத்தா... இரண்டுமே இம்மவளவு பெரிய தடாக எவ்வளவு இருக்குமனே... எதுக்கு இக்கே வந்திருக்கிறது... நீ..." என்று எம்மோமின் காதலின் முறைமுறைத்தான்.

‘என்னடா இது... இதான் கிராமத்து வீடா...?’

வினாவினாள்.

பட்டினத்தில்லை... பட்டிக்காடு..." ஆவுடையம்மாள் கண்டிப்புடன் கூறினாள்.

அதே நேரம் மாடியில் சுபாங்கிணி ரகுநந்தனைத் தேடிச்
சென்றபோது அவன் மிராவுடன் ஊஞ்சலில் அமர்ந்து பேசித்
கொண்டிருந்தான்.

“மீரா... நீ ஊஞ்சலில் உட்காரேன்... நான் ஆட்டி விடுகிறேன்.”

“எதற்கு அண்ணியைப் பிடித்துக் கீழே தள்ளிவிட திட்டம் போட்டு இருக்கிறாயா? உன்னால் அவங்க நெற்றியில் ஏற்பட்டிருக்கும் ஒரு விழுப்புண் போதாதா... இன்னும் ஒன்று வேண்டுமா?” என்று கேட்டபடி கபாங்கணி அவர்களின் அருகே சென்றாள்.

“ஏய்... வாலு... அன்றைக்கு நடந்ததை இவளே மறந்து விட்டாள்... நீ ஏன் அதையே பேசுகிறாய்?” கோபமாக கேட்டான் ரகுநந்தன்.

“என்னிடம் நீ கோபத்தை காட்டுவது இருக்கட்டும். கிழே பாட்டி... அப்பா... அம்மா... எல்லோரும் உன்மேல் கோபமாம். இருக்கிறார்கள்... சீக்கிரம் கிழே போ...”

“ஏன் என்ன நடந்தது?”

“உன்னை யார் வீட்டில் கேட்காமல் உன் கூட

புத்தவனையெல்லாம் வீட்டுக்கு அழைக்கச்

“நானா...? நான் யாரைக் கூப்பிட்டேன்...”

“நீ கூப்பிடவே இல்லையா? நீ கூப்பிடாமலே அந்...”

“என்ன விசயம் சுபா?”

“எவ்வளவு ஒரு தனித்துவமான சொல்லாகிறான்... எவ்வளவு
கூடப் படித்தவனென்று அழைத்து வந்திருக்கிறான்.
மூட்டைத் தலைப் பெண்ணை அழைத்து வந்து இறங்கி நம்
மூட்டைத் தாரில் பெட்டிகளோடு வந்து இறங்கி நம்
மூட்டைத் தாரில் பெட்டிகளோடு வந்து இறங்கி நம்

பெரும்பெட்டிகளைத் தூக்கிக் கொண்டு...
முன்பு வட்டு நேராய் வீட்டுக்குள் வரப் பார்த்ததுகள்...
...விதாரித்தார்... அதற்கு அந்த

நீயாருப்பான்னு விசாரித்தான்... அப்போது
நீயாருப்பான்னு உனக்கு மேனார்ஸ் இருக்கிறது...
நீயாருப்பான்னு உனக்கு மேனார்ஸ் இருக்கிறது...

ரதந்தன் கொதித்து விட்டான்... ராமசாமி அந்த ஊருக்கு

மெரிய மனிதர்... முதல் மரியாதையில்லாமல்
உடையவர்... அவரைப் போய் ஒருவன் மரியாதையில்லாமல்

“யார் அவன்?”

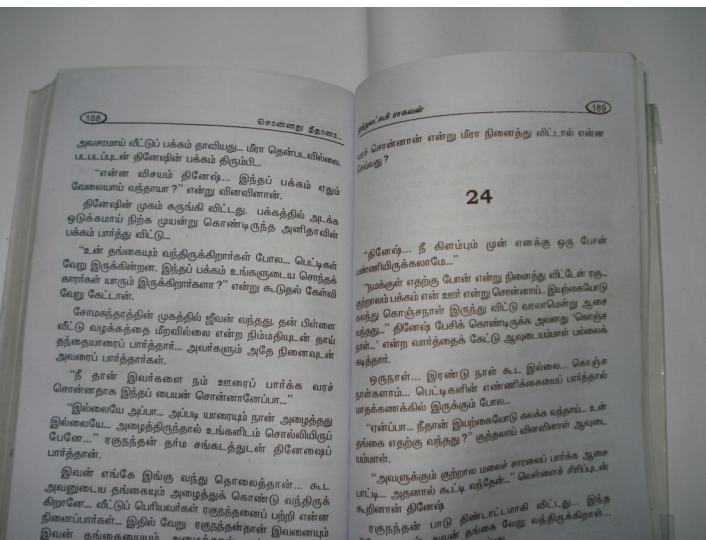
“என்னைக் கேட்டால்... எனக்குள்ளே...”
 2. உன் பெயரைத்தான் சொல்லுகிறான்...”

ரகுநந்தன் அவசரமாய் கீழே இறங்கிப்
கூப்பினியிடும்... மீராவும் பின் தொடர்ந்தனர்.

ரகுநாதன் திண்ணைக்கு விரைய... கந்திரை
ஊர்ப்பிணியையும்... மீராளையும் கண்ணைகளில் தடுத்த

ராமசாமி... ஆவுடையம்மாள்... சோமகத்தாம் ஆதிபா
(யமுனை தாக்குதலில் இருந்து தப்பிக்க வழி தேடித் த

Figure 1. The structure of the study.

“என்னப்பா யோசிக்கிறாய்?” இதுமாக வினவினார்
சோமசுந்தரம்.

“இவ்வப்பா... இவன் என்னுடன் படித்துவான் தான்...
செல்லமல் சிமாமி வந்து விட்டாலும் என்னை நமிக் கொட்டி
வந்து விட்டான்.” குழப்பத்துடன் கூறினான் ரகுநாதன்.

“அதனால் என்னப்பா... குற்றங்களைப் பார்த்ததானே வந்திருக்கப்படும். தோனோலாம் வீட்டிற்கு போன் போடுவீர்கள். அச்சும் அலுமும் தவிப்பதற்கான இருக்கறியாக இருக்க என்ன அதிக நானா தங்கப் பேசுதிறமும்? விற்றதும் மாருதும் முற்றும் நான்க்க தானே... அத்தான் நாம் ஆகிய செலவையெடுத்து விட்டோம். அந்தத் தங்க வைத்த வீட்டுவா... சீக்கிரம் வந்து விடுவா...” தீவ் பூதிரை மோகம்தாம்.

“சரிப்பா...” நிம்மதியுடன் கிளம்பினான் ரகுநத்தன்.

“வாடா தினேஷ் போகலாம்...”

“எங்கேடா...?” தினைஷ் திகைத்தான்.

“குற்றாலத்திற்குத்தான்...”

“குளித்துச் சாப்பிடாமலா...?”

“அதற்குத்தான் ஆச்சி வீட்டிக்கு அழைத்துக் கொண்டு போகிறேன்...”

“உன் வீடு இருக்க... அடுத்தவர் வீட்டில் நாங்கள் தங்கினால் உன் மரியாதை என்னவாகிறது?”

'இவன் ஒருத்தன்... இடம் பொருள்... ஏவல் தெரியாமல் பேசுவான்' எரிச்சல் பட்டான் தினேஷ்.

“வயசுப் பெண்கள் இருக்கிற வீட்டில்... வேற்று ஆணைத் தங்க வைத்தால்தான் இவன் மரியாதை குறையும்...” இடக்காகக் கூறினாள் ஆவுடையம்மாள்.

“யாழ்ப்பெண்களா... உனக்கு ஒரு தங்கை மட்டும்தான் இருக்கிறதாத்தானே நீ சொன்னாய்...” ஆவுடையம்மாள் இடக்குப் பேச்சைத் துடைத்து விட்டுவிட்டு திண்ணைப் பின்னாலினான்.

“நம் என்ன சொல்கிறோம்... உன் சிநேகிதன் பத்திரிகைப் பையன் போயிருக்கிறான்... ராஜா... காலங்காத்தா...
புலியைப் போகிறது... பா... ரா... காலங்காத்தா...
செய்யப்படுகிறார்கள்... கிளம்பிப் போடா...” ஆவனையெல்லாம்
செய்தார்கள்.

...கிளம்பலாம்..."

“டேய் வா... கனியப்பனாய்...
...தாய்வழி தப்பாக கேட்டு விட்டேனா ரகு-?”

“நான் எதுவும் தய்பாக கேட்டு...”
 “அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை... இது பெரியவர்கள்...
 ... நான் பார்த்துப் பேச வேண்டும்...”

“பெரியவர்கள் கூட இருப்பது பாதுகாப்பு என்றுதானே அளிதா இங்கே வந்தாள்... அவளுக்கு அடுத்தவர்கள் வீட்டில் யாரும் இல்லை... பயப்படுவானே...”

“ஏம்பா... முன்னே பின்னே தெரியாதவங்க டீட்டுக்கு அண்ணனோடு கிளம்பி வருகிற பெண்ணுக்கு என்ன பயம்?”

“பாட்டி... பள்ளி... தினேஷ்...உன்னையும்... உன் தங்கையையும் ஹோட்டலில் தங்க வைத்ததான தங்க இரண்டுபேரும் பயப்படவேண்டும். எங்கள் சொந்தக்காரர்கள் மூல்காணே தங்க வைக்கப் போகிறேன்... அவர்களுடைய பிள்ளைகளும்...”

என்ற படித்துடன் எடுத்துக் குளித்து இரண்டு கைகளை
இரண்டு பெட்டிகளை எடுத்துக் கொண்டான். உடனே
அபராமாய் குளித்து அான் கையிடுத்து தடுத்த அளிப்பு

“என்னவோ என்னவோ பண்ணச் சொல்கிறீர்கள்... நம்ம பம்பு அவன் பக்கத்தில் போய் உட்கார்ந்திருந்தால்... இல்லை என் பக்கத்தில் உட்காருவது அவனையே காத்திருக்கலாம்... இங்கே நான் நாம் நம் வீட்டுப் பிள்ளையைப் பங்கிட்டுக்கொள்க... இங்கே நனையேடு... அவன்தான் நம் பிள்ளையின் பக்கத்தில் போய் உட்காருகிறான்... நம்ம பிள்ளையை எப்படித் குற்றம்

வைத்து நடத்தியவர்கள்... ஒன்றை விலைக்கு

மகனையும்... மகனையும் நல்ல முறையில் வாசித்து படிக்க வைத்து திருமணமும் பண்ணி வைத்து விட்டார்கள்... மகனும்... மகளும் வெளிநாட்டில் செட்டியாகி விட்டார்கள்... ஊரை விட்டுப் போக மனதில்லாத இருவரும் தோண்டிவை நல்ல விளைவுக்கு விற்ற விட்டு நிம்மதியாய் குடும்பம் நடத்துகிறார்கள். ஆனாலும் தனிமை அவர்களை குழந்து கொட்டுகின் எனப்படும் மாத வாடகை கொடுக்கும் சென்னை இருபுறமும் தங்க வைத்து சமைத்துக் கொடுத்தும் கொள்முத்துகள் ஆகி... சென்ற மாதத்தின் அந்த இருபெண்களும் அவர்களை நொந்த ஊர்களுக்கு வேலை மாறுதல் வாங்கிக் கொண்டு போனார்கள்... இப்போது... தெரிந்தவர்கள் யாரோடும் லத்தால் ஆகியின் வீட்டில் தங்கிய செல்வர்கள். ஆக்சிக்கு பந்தி கூர்மை அழகம்... கண்புடி அமைவிட அழகம்... கூர்மையான பேச்சில் ஆயிரம் ஆவையம்மார்களுக்கு அவன் சமம்.

அதை அறியாமல் ரகுந்தனிடம் ஒன்றும் தெரியாத சின்னக் குழந்தை போல் கொஞ்சிப் பேசிக் கொண்டு சென்றான் அளிதா...

"இது என்ன செய்...?"

"அது என்ன யூ...?"

"இந்த ஆறு எங்களுக்கு என்ன பெயர்?"

"இந்த ஆறு எங்களுக்கு வருகிறது..."

பொறுமையால் எல்லாவற்றிற்கும் பதில் சொல்லிக் கொண்டு காலர ஒட்டிகள் ரகுந்தன், அவளது தோளோடு தோள் உரைய அவன் அணிந்திருந்தது அவளை எவ்வளவுதான் உட்காக்கியது.

"இவன் கொஞ்சம் நகர்ந்து உட்கார்ந்தால் என்ன..."

முடியை கைவிடக்கூடாது சிவந்தவாகத் தன்விடையு லானது முகத்தைப் பார்த்து மோகனமாய் புன்னகைத்தான் அளிதா.

"யு ஆர் வெரி நேரன்ட்லம் ரகு..."

ரகுந்தன் மோனமாக காலர ஒட்டிக் கொள்முத்துகள், அவனுக்கு அளிதாவின் செய்கைகள் எதுவுமே பிடிக்க வில்லை... அவனையும் அறியாமல் மீறாவின் நானப்பர்வை அலாது கண்மூல் தோன்றியது... நீண்ட கூத்தலை விடுத்து விட்டுக் கொண்டு தேவதை போல் அவன் முயலோதி நின்று ஊடகி கண்மூல் விந்தது...

ரகுந்தனின் பார்வையைக் கண்டும்... பெண்கள் கேட்டும் அவன் புரியும் பெட்டப் புன்முறுவல் தினைவில் வந்தது.

"ரகு..." அவனின் தோளைத் தொட்டு அகைத்து செல்லமாய் சிணுப்பினான் அளிதா.

"என்ன...?", ரகுந்தன் நகர்ந்து அமர்ந்தான்.

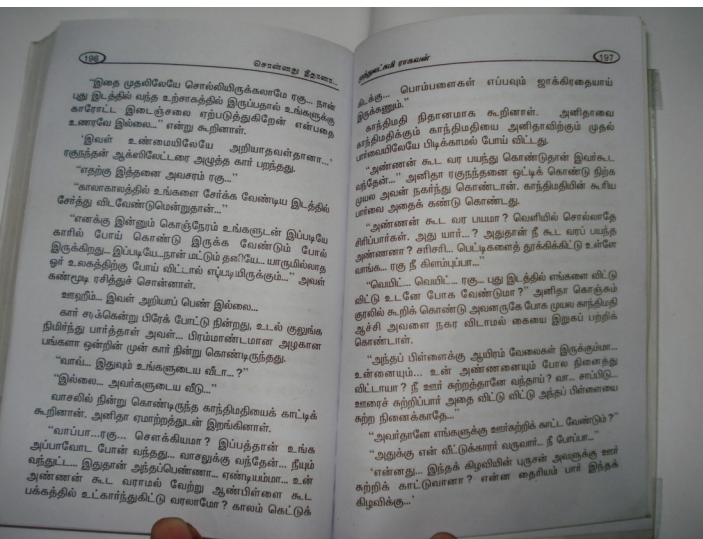
"நான் கேட்கக் கேட்க பதில் சொல்லாமல் அப்படி என்ன யோசனை பண்ணுகிறீர்கள்..." அவளது விலகலைக் கவனிக்காதவன் போல் அவளருகே மீண்டும் ஒட்டி அமர்ந்தபடி அவன் வினவினான்.

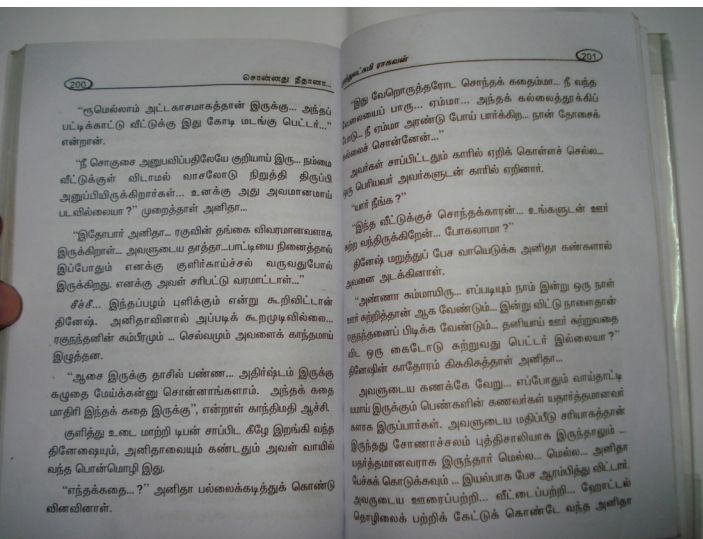
"கொஞ்சம் தள்ளி உட்காருவீர்களா... ஓய் அன் ரவி..."

பட்டென்று முகத்தில் அடித்தது போல் கூறினான் ரகுந்தன்.

அளிதாவிற்கு முகத்தில் அறைந்தது போல் ஆகியிட்டது.

இது வரையில் அவளது இந்த முயற்சி தோற்றவில்லை... முதன் முதலாய் ஒரு ஆண் அவளை விலகி அகை கொள்கிறான்... அவன் அவளது உதாரணத்தைப் பதிக் கப் புகாவன் போல் வேலை நகர்ந்து அமர்ந்து கொண்டு

"குமெல்லம் அட்டகாசமாகத்தான் இருக்கு... அந்தப் பட்டிக்காட்டு வீட்டுக்கு இது சேஷ மடக்கு பெட்டர்..." என்றான்.

"நீ சொசை அனுபவிப்பதிலேயே குதியாய் இரு... நம்மை வீட்டுக்குள் விடாமல் வாசலோடு நிறுத்தி திருப்பி அனுப்பிவிடுகிறார்கள்... உனக்கு அது அலமானமாய் படவில்லையா?" முறைத்தான் அனீதா...

"இதேபார் அனீதா... ரகுவின் தர்கை விவரமானவனாக இருக்கிறான்... அவருடைய தந்தை... பாட்டியை நிறைத்தால் இப்போதும் எனக்கு குளிகாய்ச்சல் வருவதுபோல் இருக்கிறது. எனக்கு அவன் சரிபட்டு வருபாட்டான்..."

கீச்சு... இந்தப்பயம் புளிக்கும் என்று கூறிவிட்டான் திசேஷ். அனீதாவினால் அப்படிக்கூறமுடிவில்லை... ஏதெத்தனின் கம்பீரமும்... செல்லமும் அவளைக் களித்தாய் இருத்தன.

"ஆசை இருக்கு தாசில் பண்ணை... அதிர்ஷ்டம் இருக்கு கழுதை பெயர்க்கென்று சொன்னாங்களாம். அந்தக் கதை யாதிரி இந்தக் கதை இருக்கு", என்றான் காந்திமதி ஆச்சி.

குளித்து உடை மாற்றி டிபன் சாப்பிட்டு கீழே இறங்கி வந்த திசேஷுவையும், அனீதாவையும் கண்டதும் அவள் வாயில் வந்த சொன்மொழி இது.

"எந்தக்கதை...?" அனீதா பல்லைக்கூத்துக் கொண்டு வினவினாள்.

பிறு வேறொருத்தரோடு சொந்தக் கதையாம்... நீ வந்த காலமையப் பாரு... ஏம்மா... அந்தக் கல்லைத்தாக்கப் போடு... நீ ஏம்மா அரண்டு போய் பார்க்கிற... நான் நோக்கக் காலம் சொன்னேன்..."

அவர்கள் சாப்பிட்டதும் காரில் ஏறித் தொள்ளச் செல்ல... ஒரு செவியலன் அவர்களுடன் காரில் ஏறினார்.

"யார் நீங்க?"

"இந்த வீட்டுக்குத் சொந்தக்காரன்... உங்களுடன் ஊர் நிறு வந்திருக்கிறேன்... போகவா?"

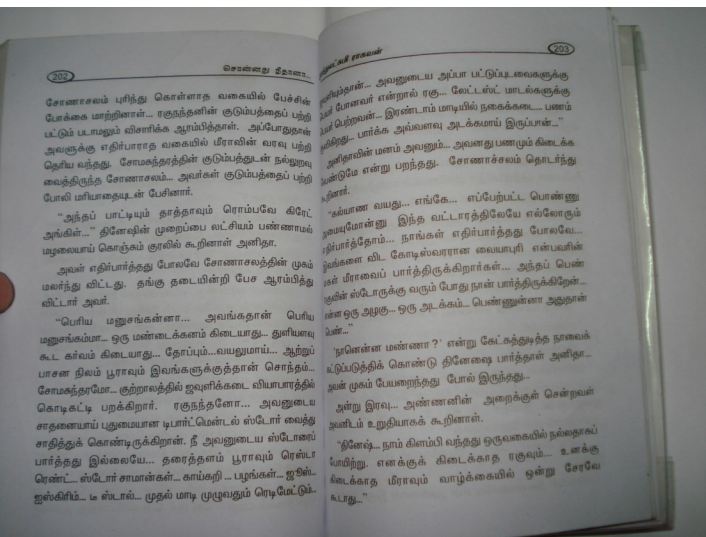
திசேஷ் பறுத்தல் பேச வாபெடுக்க அனீதா கண்களால் அவனை அடக்கினாள்.

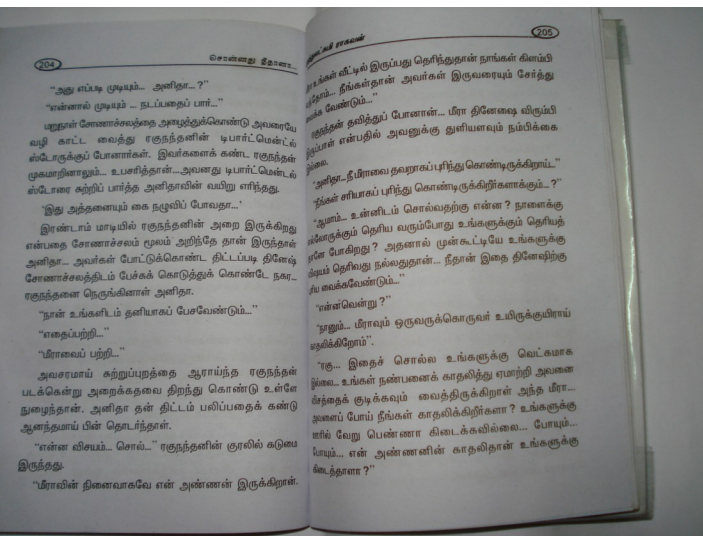
"அண்ணா கம்பளியிரு... எப்படியும் நாம் இன்று ஒரு நாள் ஊர் சுற்றித்தான் ஆக வேண்டும்... இன்று வீட்டு நானாதான் ஏதெத்தனைப் பிடிக்க வேண்டும்... தனியாய் ஊர் சுற்றுவதை விட ஒரு கைடோடு சுற்றுவது பெட்டர் இல்லையா?"

திசேஷின் காதோரம் கிசுகிசுத்தான் அனீதா...

அவருடைய கணக்கே வேறு... எப்போதும் வாய்தாட்டியாய் இருக்கும் பெண்களின் கணவர்கள் யதார்த்தமானவர்கள் இருப்பார்கள். அவருடைய மதிப்பீடு சரியாகத்தான்...

யுத்தரது சோனாச்சலம் பத்திராலியாக இருந்தாலும்... மெல்ல... அனீதா மேகக் கொடுக்கலும்... இயல்பாக பேச ஆரம்பித்து விட்டாள். அவருடைய கணைப்பற்றி... வீட்டைப்பற்றி... ஜோட்டல் தொழிலைப் பற்றிக் கேட்டுக் கொண்டே வந்த அனீதா

ரகுநாதன் தொறுக்கப் போனான்... இதற்கு ஒரு தீவிர கிடைக்காமல் மிரைவு நெருங்குவது எவ்வகையில் சாத்தியமானது என்று அவனுக்குத் தென்படுகிறது.

"அனீதா... மிரா தினேனது அறிய மாட்டாள்... அவள் என்னைத்தான் காதலிக்கிறாள்..."

"அப்படியா... அது இல்லை... மிராவிற்கு தினேனது தெரியும் என்பதை நான் நிரூபித்து விட்டால்... என்ன செய்யலாம்?"

"முதலில் நீ திருபி..."

ரகுநாதன் நம்பிக்கையுடன் சொன்னான். அவனது மிராவின் காதலில் மோய் இருக்காது.

"அப்படியானால் உடனே இங்கே கிளம்பி வரும்படி அவளிடம் சொல்லுங்கள்... அவள் தனியே வாழட்டாள் என்றால் தங்கள் மோய் கப்பிட்டுக் கொண்டு வரலாமே..."

மிரைவு அவன் அழைத்துக் கொண்டு வந்தான். இங்கிலாந்துப் பாய்க்கிணி விட்டவேயே இருந்து கொண்டான்... குடுமியுடனும் கன்னாது போல் இருக்க... மிரா மகிழ்ச்சியுடன் அவனருகே அமர்ந்து பேசிக் கொண்டே வந்தான்.

"ஹே... என்ன நத்து... திராண்டி உம்மனாப் மூஞ்சி ஆகிப்புக..."

"ஒன்றுமில்லை... வா..."

ரகுநாதன் அவனது அறைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போகவும் மிரா மொகிளாள்.

ரகுநாதன் இது என்ன கள்ளத்தனம்...?"

ரகுநாதனின் மனம் வலித்தது. இவன் மொகிளாவு போல் உயிர்ப்போலவேயே அவனைக் கள்ளத்தனமாய் எதிர்த்து அவன் அழைத்து எதிர்த்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும்...

ரகுநாதனை திறந்தகடன் அங்கே நின்று கொண்டிருந்த அவனைக் கண்டும் மிராவின் முகம் மாறியது.

"இவளா... இவள் எப்படி இங்கு வந்தாள்...?"

அந்த மோய்மிராவின் முகமாற்றத்தை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்த ரகுநாதனின் முகம் கருங்கியது...

"நிலைக்கு ஏறித்த அழிச்சி? அப்படியென்றால் நிலைக்கு நிலைக்கு நேரில் தானே..."

மிரா உடனே திருப்பினாள்... தினேன அவளையப் வந்திருந்தான்.

"நம் மிரா... உன்மேல் உயிர்ப்போல வைத்திருக்கிறேன் என்று பலமுறை சொல்லி விட்டேன்... ஏன் என்னை இப்போதெல்லாம் வெறுத்து ஒதுக்குகிறாய்... நான் என்ன தவறு செய்தேன்?"

"ஓ... என்னைத் தூத்தாதே என்று பலமுறை உன்னிடம் சொல்லி விட்டேன்... நீ திருந்துவே மாட்டாயா?"

"நீயொன்று விலகிப்போ என்று சொன்னால் நான் என்ன செய்யலாம்... நீதானே என் உலகம் மிரா... நீயில்லாவிட்டால் நான் செத்து விடுவேன்..."

"செத்துப் போ..." என்றான் மிரா ஆத்திரத்துடன்.

பக்கம் 14

“உன் ஒருவன் மறைவால் உலகம் கீழ்த்திடுவதுவிடாது... செத்துப் போ...”

கதையைத் திறந்து சொன்னு ஆலோசனைப் பாயிரங்கி கீழே வந்தான். பின்னாலேயே வந்த ருத்தன் கள் கதையைத் திறந்து விட்டான்.

அதில் அவன் ஏறி கண்மூடி சரிந்து அழிந்து கொண்ட கள் கிளம்பியது... காலைச் செலுத்திக் கொண்டே ருத்தன் மெதுவாக அலகிடும் விளவினான்.

“ஏன் அவனைச் செத்துப் போகச் சொன்னாய் மீரா? எனக்கும் உனக்கும் இடையில் உன் முந்தான் காதலனான அவன் தடையாக வந்து விட்டான் என்பதான?”

மீரா விழி வீரீய அவனை நோக்கினான் அவளது நெஞ்சம் உடைத்து சிதறிப்பது.

26

என்ன வார்த்தை சொல்லி விட்டான்? இவளைப் பார்த்து இப்படிப் பட்ட வார்த்தைகளை இவன் சொல்லலாமா? இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்ல எப்படி இவனுக்கு மனம் வந்தது? நினைக்கும் போதே இவன் அறைக்குள் அந்த நினைவு எப்படி வந்தான்? என்ற சந்தேகம் தோன்றியது. அவன் ஏதாவது சொல்லியிருக்க வேண்டும்... அதை நம்பித்தான் இவன் இவளை அங்கு அழைத்துப் போயிருக்க வேண்டும்.

உன் ஆயிரம் சொல்லும்... இவன் அதை நம்பலாமா? ஊரே

தாங்களும் இவன் அதைச் சொல்லலாமா? இதைச் சொல்லும் அளவுக்கு... உயிர் உருக கதறித்தான்.

“காலை நிறுத்துங்கள்...” என்றான் மீரா வெறுமையான குரலில்.

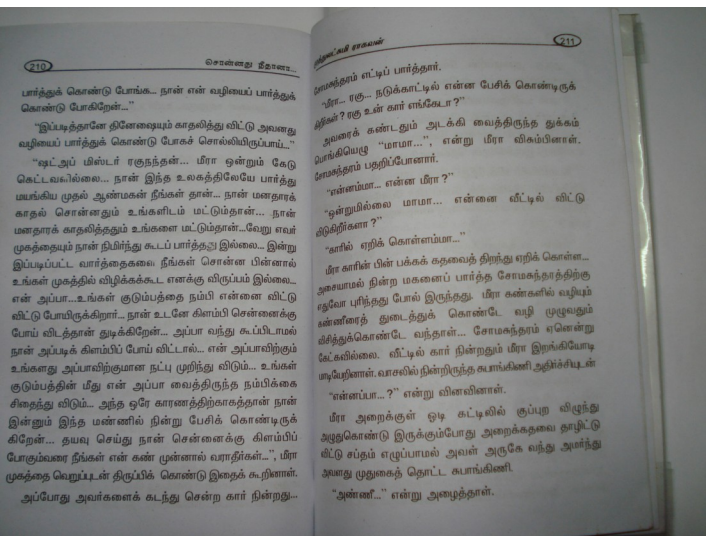
“நிறுத்ததான் போகிறேன்... உனக்கும்... எனக்குமிடையே இருந்த காதலை நிறுத்தத்தான் போகிறேன்...” கோபமான குரலில் அவன் கூறினான்.

“இப்போது காலை நிறுத்தப் போகிறீர்களா? இல்லை நான் ஒரேயே காலிலிருந்து குதித்து விடலா?” மீரா கார் கதையை திறக்கப் போனான்.

ருத்தன் ஏரேமென காலை நிறுத்தினான். மீரா கதையைத் திறந்து இறங்கி மனலப் பாறையில் நடக்க ஆரம்பித்தான். ருத்தன் ஒரே எட்டில் அவளது வழியை பறித்தான்.

“இதோ பாஸ்... உனக்கு எப்படி தினேஷ் என்ன அளவூம் கவலை மில்லையோ... அருமோல எனக்கும் நீ என்ன ஆனாலும் கவலையில்லை. ஆனால்... உன்னை என் வீட்டாவது நம்பி ஒப்படைத்து விட்டுப் போயிருக்கிறார் உன் அப்பா... என் வீட்டினான் கண் முன்னால் நான் உன்னை அழைத்து வந்திருக்கிறேன். நான் என் வீட்டில் உன்னை ஒப்படைத்து விடுகிறேன். அதன் பின்னால் நீ என்ன செய்தாலும் எனக்குக் கவலையில்லை...”

“உங்களை அக்கறைக்கு மிகவும் நன்றி... என்னைப் பதனாத்துச் சொன்ன எனக்குத் தெரியும்... நீங்கள் என்னைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம்... நீங்கள் உங்கள் வழியைப்

பாத்ததுக் கொண்டு போங்க... நான் என் வழியைப் பாத்ததுக் கொண்டு போகிறேன்..."

"இப்படித்தானே தினையையும் காதலித்து விட்டு அவனது வழியைப் பாத்ததுக் கொண்டு போகச் சொல்லியிருப்பாய்..."

"ஷட்டப் மிஸ்டர் ரகுநத்தன்... மீரா ஒன்றும் கேடு கெட்டவகிவ்வலை... நான் இந்த உலகத்திலேயே பாத்தது மயங்கிய முதல் ஆண்மகன் நீங்கள் தான்... நான் மனதாரக் காதல் சொன்னதும் உங்கரிடம் மட்டும்தான்... நான் மனதாரக் காதலித்ததும் உங்களை மட்டும்தான்... வேறு எவ் முகத்தையும் நான் நிமிர்ந்து கூடப் பாத்தது இல்லை... இன்று இப்படிப்பட்ட வாழ்த்தைகளை நீங்கள் சொன்ன பின்னால் உங்கள் முகத்தில் விழிக்கக்கூட எனக்கு விருப்பம் இல்லை... என் அப்பா...உங்கள் குடும்பத்தை நம்பி என்னை விட்டு விட்டு போயிருக்கிறான்... நான் உடனே கிளம்பி சென்னைக்கு போய் விடத்தான் துடிக்கிறேன்... அப்பா வந்து கூப்பிடாமல் நான் அப்படி கிளம்பிப் போய் விட்டால்... என் அப்பாவிற்கும் உங்களது அப்பாவிற்குமான நட்பு முறிந்து விடும்... உங்கள் குடும்பத்தின் மீது என் அப்பா வைத்திருந்த நம்பிக்கை சிதைத்து விடும்... அந்த ஒரே காரணத்திற்காகத்தான் நான் இன்னும் இந்த மண்ணில் நின்று பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன்... தயவு செய்து நான் சென்னைக்கு கிளம்பிப் போகும்வரை நீங்கள் என் கண் முன்னால் வாழ்விசை..."; மீரா முகத்தை வெறுப்புடன் திருப்பிக் கொண்டு இதைக் கூறினாள்.

அப்போது அவர்களைக் கடந்து சென்ற கார் தின்றது...

பொருத்தும் எட்டிப் பாத்ததாள்.

"மீரா... ரகு... நடுக்காட்டில் என்ன பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? ரகு உன் கார் எங்கேயா?"

அவரைக் கண்டதும் அடக்கி வைத்திருந்த துக்கம் பொங்கியெழு "மாமா...", என்று மீரா விகம்பினாள். சோமத்தனம் பதறிப்போனாள்.

"என்னம்மா... என்ன மீரா?"

"ஒன்றுமில்லை மாமா... என்னை வீட்டில் விட்டு விடுகிறீர்கள்?"

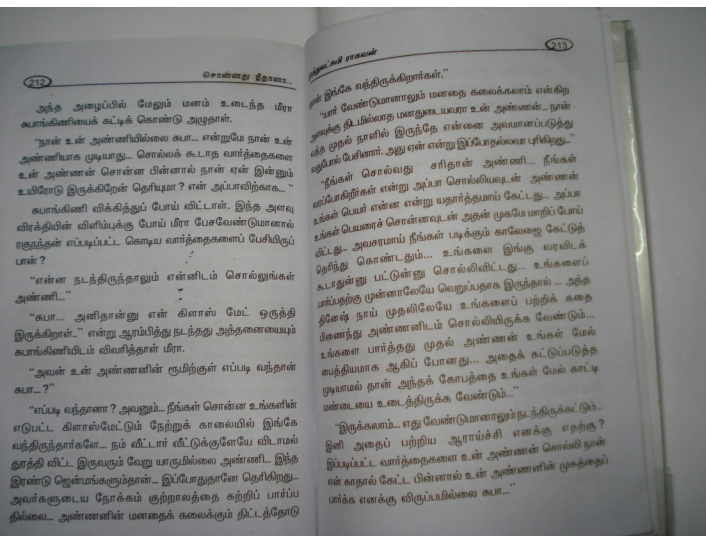
"வாரில் ஏறிக் கொள்ளுமா..."

மீரா காரின் பின் பக்கக் கதையைத் திறந்து ஏறிக் கொள்ள... அகையாமல் நின்று மகனைப் பார்த்த சோமகந்தரத்திற்கு எதுமோ புரியாது போய் இருந்தது. மீரா கன்களில் வழியும் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டே வழி முழுவதும் செறித்துக்கொண்டே வந்தாள்... சோமகந்தரம் ஏனென்று கேட்கவில்லை. வீட்டில் கார் தின்றதும் மீரா இறங்கியோடு வாய்விட்டாள். வாகனில் தின்றிருந்த கயாக்கினி அழிச்சுப் பின்

"என்னப்பா...?" என்று வினவினாள்.

மீரா அறைக்குள் ஒடி கட்டிலில் குப்பற விழுந்து அழுதுகொண்டு இருக்கும்போது அறைக்கதவை தாழிட்டு விட்டு எப்தம் எழுப்பாமல் அவள் அருகே வந்து அணிந்து அவளது முதுகைத் தொட்ட கயாக்கினி

"அண்ணீ..." என்று அழைத்தாள்.

அந்த அடிப்படில் மேலும் மனம் உடைத்த மீரா கபாங்கினியைக் கூடிக் கொண்டு அழுதாள்.

"நான் உன் அண்ணியின்மை கபா... என்றுமே நான் உன் அண்ணியாக முடியாது... சொல்லக் கூடாத வார்த்தைகளை உன் அண்ணன் சொன்ன பின்னால் நான் ஏன் இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறேன் தெரியுமா? என் அப்பாவிற்காக..."

கபாங்கினி விக்ரித்துப் போய் விட்டாள். இந்த அளவு விக்ரிவின் விளிம்புக்கு போய் மீரா பேசவேண்டுமெனனால் எழுந்ததன் எப்படிப்பட்ட கொடிய வார்த்தைகளைப் பேசிவிடுப் பான்?

"என்ன நடத்திருந்தாலும் என்னிடம் சொல்லுங்கள் அண்ணி..."

"கபா... அனாதா என்று என் கிளாஸ் மேட் ஒருத்தி இருக்கிறாள்..." என்று ஆரம்பித்து நடந்தது அத்தனைவையும் கபாங்கினியிடம் விவரித்தாள் மீரா.

"அவன் உன் அண்ணனின் ரூமிற்குள் எப்படி வந்தான் கபா...?"

"எப்படி வந்தாணா? அவனுட... நீங்கள் சொன்ன உங்களின் எடுபட்ட கிளாஸ்மேட்டும் நேற்றுக் காலைமில் இங்கே வந்திருந்தார்களே... நம் வீட்டார் வீட்டுக்குளேயே விடாமல் தூத்தி விட்ட இருவரும் வேறு யாருமில்லை அண்ணி! இந்த இரண்டு ஜென்ஸ்களும் தான்... இப்போதுதான் தெரிகிறது... அவர்களுடைய நோக்கம் குற்றாலத்தை கிறிப் பார்ப்ப திங்கள்... அண்ணனின் மனதைக் கவலுக்கும் திட்டத்தோடு

தான் இங்கே வந்திருக்கிறார்கள்."

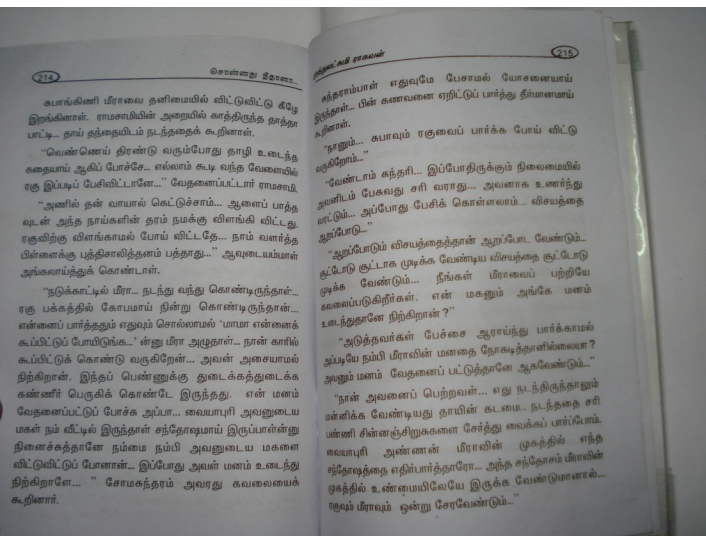
"பா! வேண்டுமானாலும் மனதைக் கவலுக்கணம் என்கிற துறவிக் குடும்பமாக மனதையெல்லாம் உன் அண்ணன்... நான் இந்த முதல் நாளில் இருந்தே என்னை அவமானப்படுத்து வதுமில்லை..."

"நீங்கள் சொல்லு சரிதான் அண்ணி... நீங்கள் எப்போதிரிர்கள் என்று அப்பா சொல்லியவுடன் அண்ணன் உங்கள் பெயர் என்ன என்று யதார்த்தமாய் கேட்டது... அப்பா உங்கள் பெயரைச் சொன்னவுடன் அதன் முகமே மாறிப் போய் விட்டது... அவசரமாய் நீங்கள் புகுக்கும் காலேயைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டதும்... உங்களை இங்கு வரவிடக் கூடாது என்று யு.டுன்னு சொல்லிவிட்டது... உங்களைப் பார்ப்பதற்கு முன்னாலேயே உங்களைப் பற்றிக் கதை தினேன் நாய் முதலியேயே உங்களைப் பற்றிக் கதை பினைத்து அண்ணனிடம் சொல்லிவிடுக்க வேண்டும்..."

உங்களை பார்த்தது முதல் அண்ணன் உங்கள் மேல் எப்தியமாக ஆகிப் போனது... அதைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் தான் அந்தக் கோபத்தை உங்கள் மேல் காட்டி மண்டையை உடைத்திருக்க வேண்டும்..."

"இருக்கலாம்... எது வேண்டுமானாலும் நடந்திருக்கட்டும்... இனி அதைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி எனக்கு ஏதற்கு?

இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளை உன் அண்ணன் சொல்லி நான் என் காதல் கேட்ட பின்னால் உன் அண்ணனின் முகத்தைப் பார்க்க எனக்கு விருப்பமில்லை கபா..."

அழகுத்துக் கொண்டு போனார்.

ஒன்றுதேர்திக் வந்த கோணர்ச்சத்தில் கண் சுமிக்மை செய்தவாறு. "அனிதா... உன் ரூமில் இருக்கிற ஏலியை ரிப்பேர் பண்ணிக் கொண்டு இருப்பதால்... மெக்கானிக் கதவை அடைத்து உள்தாழ்ப்பார் போட்டுக் கொண்டு வேலை செப்கிறாய்ம்மா... நீ ஒரு மூன்று மணிநேரம் உன் அண்ணனின் ரூமில் இரு" என்று கூறினார்.

ரூமில் கூசித்தடி இருவரும் மாபுயுறிய் போனார்கள்.

தினேஷின் அறைக்குள் நுழைந்து கதவை தாழிட்டுக் கொண்டதும் அனிதா... "அப்பாடா... நினைத்ததை சாதித்து விட்டோம்... இப்போததான் எனக்கு உயிரே வந்தது... எங்கே நீ சோதப்பி விடுவாயோ என்று பயந்து கொண்டே இருந்தேன்..." என்றாள்

"நீ நான் வசைமெல்லாம் எழுதிக்கொடுத்து என்னை பெய் பண்ணி வைத்திருந்தாயே... எங்கே மீரா... நான்தான் அவனைக் கத்திக்கறி வந்து டார்ச்சர் பண்ணினேன் என்பதை சொல்லி விடுவானோ என்று பயந்து விட்டேன். ஆனால் அவன் என்மேல் கொலைவெறி வந்தவளாய் 'செத்துப்போ' என்று சொல்லி விட்டான்... அதை ரகுந்ததும் கேட்டு விட்டான்..."

"உன்னைச் சாகச் சொல்லும் அளவிற்கு அவனை நீ மனநிதியாய் துன்புறுத்தி இருக்கிறாய்... அவளுக்கு இது வேண்டும்... என்னிடமெல்லாம் போலீசை கொள்கு குறைய என்பது போல் ஒதுக்கிப் போய் விடுவான்... உத்தியி மேடம் போடுவான்... இன்று ஒரு அவனை கித்திராய் நினைக்கும்

அளவிற்கு பண்ணி விட்டோம். இனி ஒரு எனக்குத்தான்... அவனைத் திரும்பிக் கூட பார்க்கமாட்டான்..."

"அதுவும் உன் ஐயவாதானே அனிதா... அன்று கப்பலிருக்க மார்ட்டாமல் மீராவைக் காண்பித்து என் கதையின்று பொய் சொல்லி வைத்தேன்...அவன் உடனே அவனைக் கூப்பிட்டு அறிமுகப்படுத்துகிறது சொல்லி விட்டான்... எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. தயானால் எனது எதையோ கதை சொல்லி என்னைக் காப்பாற்றி விட்டாய். பு ஆர் லேன கிறீட் அனிதா..."

"அந்தப் பொய்தான் இப்போதும் நம்மை காப்பாற்றி இருக்கிறது... நீ திரும்பவும் மீராவை அழைச்சு பண்ணு... நான் ரகுந்ததனிடம் என் கதையைச் சொல்கிறேன்..."

"நீ அவனைக் கதலிக்கிறாயா? குட்டிளாக... அவனை பணத்தைக் காதலிக்கிறாய் என்று சொல்... அவன் அன்னக்காவடியாய் நின்றால் நீ திரும்பிக் கூட பாப்பாயா?" தினேஷ் சிரித்த அதே நேரம் தினாமறைவிலிருந்து வெளிப்பட்ட ரகுந்ததன்.

"ஆனால் நான் அன்னக்காவடியாய் இருந்தாலும் என் மீரா எனக்காகவே என்னைக் காதலிப்பான்", என்றான். அவனைத் தொடர்ந்து கத்திராய்பாலும் சுயங்கிணியும் தினாமறைவிலிருந்து வெளிவிய வந்தனர்.

அடுத்த ஒரு மணிநேரத்தில் அனிதாவும் தினேஷும் துண்டாக் கானேளம் துணியைக் கானேளமென்று குற்றாலத்தை விட்டு ஒட்டம் பிடித்தனர். கோணர்ச்சைம் களித்தியதி ஆச்சிக்கு நன்றி கூறிவிட்டு வீட்டுக்கு

வினாத்தார்க்கள் அவர்கள்.

அடுத்து அடுத்து ஒய்த்திருந்த மிராவின் முதுகைத் தவிரித்
கொடுத்த கைவிரின் ஸ்பரிசும் அது யார் என்பதை உணர்ந்த
மிரா தன்னி எழுந்தாள்.

"என் முகத்தில் விழிக்காதீர்கள்... என்று சொன்னேனா
இல்லையா?"

"அப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளைச் சொன்னது நீதானா
மிரா? உன்னைப்பார்க்க விரட்டால் நான் செத்துப் போவேன்...
பரவாயில்லையா?" ரகுந்தன் குரல் உடைந்தான்.
அவளையப் பார்த்து வாய் பொத்திய மிரா அவனது மார்பில்
முகம் புதைத்து விசித்தாள்.

"மன்னித்து விடு என்று கேட்கும் தகுதி எனக்கில்லை...
ஆனால் உரிமை இருக்கிறது..."

"என்னை இன்னொருவனுடன் சம்பந்தப்படுத்தி நீங்கள்
சொல்லலாமா?"

"தப்பித்தான்...தண்டனை கொடு ஏற்றுக் கொள்கிறேன்...
மிரைவு மட்டும் சொல்லாதே..."

வையாபுரி வந்தவுடன் சோமசுந்தரம் குடும்பத்தினர்
ரகுந்தனுக்கு மிராவை முறைப்படி பெண் கேட்டனர்... அதை
எதிர்பார்த்து காத்திருந்த வையாபுரி ஆனந்தமாய் மிராவை
ரகுந்தனுக்கு மணம் முடித்துக் கொடுத்தார்.

சொன்ன சொல் எவ்வளவு கொடியதாக இருந்தாலும்
காதல் அதை மன்னித்தது.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.win2pdf.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.
This page will not be added after purchasing Win2PDF.